

SERCE

Ocak January
2018 | 01

 Eylül Naz Baklacı

Ellerimize baktık, aynalara baktık; yüzümüzü, gözümüzü ayırt ettik. Kendimizi gördük ve kendimizi bildik böylece. Yıllarca her aynaya bakışımızda aynıydık da yabancıydık eski fotoğraflardaki bize. Her adım bizi bir yerlere götürdü, her gün saçımızda yeni bir örgü, devam ettik yolumuza. Farklı kişilere, farklı isimlere, farklı anılara, farklı dillere büründük. Anılara baka baka yolumuzu bulduk, fotoğrafları üst üste koyduk. Ne geçmiş bitti, ne şimdiki zaman, ne de gelecek. Hepsini görerek geldik. En sonunda bir “kimlik” bulduk. En sonunda kendimiz olduk. Ne dedi Sait Maden,

Bütün değişimlerin durdum eşiğinde uykusuz

bir yüzüm gecelerden içeri, bir yüzüm tanlara açık.

Bu sayıda hepimiz kendimize sorduk, “kimlik nedir?” Kimimiz kendini, kimimiz ailesini, kimimiz düşlerinde çizdiği kişileri, kimimiz olmak istediklerini, kimimiz ise aklına ilk gelenleri anlattı. Kimimiz şiirlerin dizelerine gizledi, kimimiz öykülerle süsledi, kimimiz makalelerle söyledi. Bazen misafirler aldık, onlara da sorduk. Çok çalıştık ve her yazıda kimliğin farklı bir yanını anlatan, her sayfada yeni dünyalara kapı açan bir sayı hazırladık. Sayıda emeği olan herkese; öncelikle tüm Serçe ekibine, sonra yazıları ve fotoğraflarıyla destek olan öğrencilere, en son da sevgili öğretmenlerimiz Aysin Tahaoğlu ve Melike Oğuzhan’a çok teşekkür ederim.

Sayının size kılavuz olması, sizin de olmak istediğiniz kişi olmanız dileğimle...

İyi okumalar,

Eylül Naz Baklacı / UAA’19
Serçe Kulübü Başkanı

Ft is hard to believe that it has been four years since I first joined Serçe’s Editorial Board. Our first meeting seems like yesterday. We have come a long way in these past four years. Back then, Serçe had two separate sections: Turkish and English. Today these two sections have merged into one, making it a more complete publication. So much has changed in the last four years, but one thing remained the same: the high quality of the submissions. Every time I worked on a new issue it felt like it was the first issue I have ever worked on.

It is hard to express in words how delighted I am when I see my friends and teachers reading Serçe at the end of each semester. It takes a substantial amount of work to get an issue of Serçe ready for publication. Countless hours are spent turning floating ideas into the content of the magazine you are looking at today. However, I must stress that it is neither I nor the Editorial Board who deserves the credit for this magazine; it is you, fellow readers, who deserve it. You made Serçe the magazine it is today, and without the fabulous work you submit there would be no Serçe.

Alp D. Yel / UAA’18
Coordinating President of English Serçe

P.S.

I would like to take a moment to personally thank Ms. Salarvan Cousens for dedicating her time to meticulously proofread the submissions.

 Melis May Sarfati

SERÇE

Editör

Eylül Naz Baklacı

English Serçe Editor

Alp D. Yel

Danışmanlar

Ayşin Tahaoğlu
Melike Oğuzhan

English Serçe Advisor

Aslı Salarvan Cousins

Serçe Kulübü Üyeleri

Merve Öndoğan, Eda Orakçı
Selin Deniz Akdoğan, Kaan Gözütok
Güneş Yıldız, Dilara Nur Şahin
Mehmet Ekin Doğan, Begüm Naz Berk
Beliz Zorbozan, Ata Ulaş Güler
Zeynep Erdemir, Cem Çaldağ
Ömür Deniz Yörük, Berfin Güzel
İpek Cavide Akbaytürk, Hande Atuş
Mehmet Can Dönmez, Dila Koçan
Selin Yücebiyık, Doğa Nur Şahin
Aslı Karabulut, Elif Erzincan
Fethi Can Yaşar, Deren Alanay
Nisa Zühre Ceylan, Eylül Naz Baklacı

English Serçe Editorial Board

Yiğit Özçelik
Mert Geyiktepe
Irmak Ersöz
Yaprak Su Akın
Defne Güllüoğlu
Arda Gürcü

Fotoğraflar

Melis May Sarfati, Eda Göleli, Fatma Nur Balcı,
Eylül Naz Baklacı, Hande Genç, Yaprak Su Akın
Defne Yücebaş, Nihan Gönendir,
Elif Erzincan, Dila Koçan, Can Bozyap,
Begüm Atasoy, Sesi Seherıldızı,
Zeynep Pilatin (Karitatür)

Kapak

Melis Çemberci (Ön kapak)
Fatma Nur Balcı (Arka kapak)

Tasarım: Resul Buksur

Serçe

Sayı: 2018-01

İmtiyaz Sahibi

Funda Cüceloğlu

Üsküdar Amerikan Lisesi
Vakıf Sokak No: 1
Üsküdar • İSTANBUL, Türkiye

Defne Yücebaş

serçe 2018 / 01

-Editör_Editor	03		
-Künye_Credits	04		
-Öykü_Fiction	07		
Babaanemin Avlusu	08		
Ata Ulaş Güler	•		
Bahur	10		
Nisa Zühre Ceylan	•		
Bir Cemal Süreya, Bir Çay	12		
Raysa Menda	•		
İki Perde	14		
Eda Orakçı	•		
Kadının Hikâyesi	16		
Dila Koçan	•		
Kuyu	19		
Deniz Yörük	•		
Bir Edebi Mektup Denemesi: Çalikuşu	20		
Kayra Ali Özturan	•		
Terzi	22		
Mehmet Can Dönmez	•		
Manger pour être en bonne santé	23		
Güherbar Görgülü	•		
Louder Boy, Louder	24		
İpek Cavide Akbaytürk	•		
The Waves	26		
Güherbar Görgülü	•		
-Dosya: Kimlik	28		
Beni Ben Yapanlara Mektup	30		
Elif Erzincan	•		
Ezel ve Hiçkimse	32		
Dilara Nur Şahin	•		
Gölgelenen Kimlikler	34		
Doğa Deniz Şahin	•		
Herkes Üşüyor Aslında	36		
Aslı Karabulut	•		
Kimlik Kartı	38		
Mehmet Ekin Doğan	•		
Kimlik	40		
Selin Deniz Akdoğan	•		
Mor İnek Olmak	42		
Duru Derin Karacalar	•		
Silüet	44		
Ege Bora Oral	•		
Tek İnsan, İki Kimlik, İki Dünya	46		
Fethi Can Yaşar	•		
Ve Perde	48		
Cem Çaldağ	•		
Yitirilmiş Bir Kimlik	50		
Kaan Gözütok	•		
Söyleşi: İsmail Küçükaya	52		
Eylül Naz Baklacı	•		
Deren Alanay	•		
Kişinin Gerçek Kimliği	56		
Berfin Güzel	•		
-Söyleşi Interview	57		
İçimizden Biri: Melih Levi	58		
Eylül Naz Baklacı	•		
Kitap	63		
Merve Öndoğan	•		
Gramofon Baba: Mehmet Öztekin	64		
Begüm Naz Berk	•		
Film	66		
Merve Öndoğan	•		
-Şiir_Poetry	67		
Çoban	68		
Mehmet Can Dönmez	•		
Kırmızı Balon	69		
Selin Yücebıyık	•		
O Bir Gülümseme	70		
Defne Demirdeşen	•		
"Üçleme"	71		
Yaprak Hışurtısı Fısıltular Şiir	•		
Eylül Naz Baklacı	•		
"She"	72		
Merve Öndoğan	•		
A Sprinkle of Fairy dust	73		
Hande Atuş	•		
I Am A Colored Pencil	74		
Hande Atuş	•		
If You Ever...	74		
Merve Öndoğan	•		
My Choice	75		
Hande Atuş	•		
Okay	76		
Eran Kan	•		
The Color	78		
Cansu Tamer	•		

Eylül Naz Baklacı

öykü_

_fiction

 Dila Koçan

serçe 2018 / 01

Bābaannemin Avlusu

Kapı birden aralandı. İrkildim. Gün yeni ağarıyor. Pencereden bu tenteli avluya bakıyorum. Bahçe içinde bahçe olan küçük bölümün ahşap eski kapısı... Küçük kedicik... Acıkmış belki de üşümüş. Kalktım, bizim buralarda "kapıyı fillemek" derler. İyi fillememişiz demek. Olsun, bu küçük misafiri doyurmalıyım. Nasibine gelmiş belli. Çinko bir tasa biraz süt, bir parça ekmek doğradım. Çıktım dedemin dedelerinin, babalarının geldiği ahşap

iki katlı evin avlusuna. Minik kedi sütü şapırdatırken ben de eskimiş taşları, bu avluda neler neler yaşandığını düşünmeye başladım Kimim ben? Yıllar sonra beni buraya getiren bu duygu; dedemin toprağı, evim, aidiyet.... Bu avluda geçen çocukluğum babaannemin daha biz uyanmadan bahçedeki kuzineye attığı börekler... Uzun masalarda kurulu sofralarımız... Artık buradaki insanlara benzemiyorum. Değiştim. Uzun yıllar yurt dışında yaşadım. Hani şu dünya insanı masalıyla... Evet geliştim. Öğrendim ama çocukluğumun tüm kokuları memleketimde... Hiçbir yer bu kadar özüm değil. Kapının önünde oturan Mehmet Amca, kahvede pişirip oynadığım Uzun Ali, Cayır Mustafa hepsi o kadar ben, o kadar bana yakın ki... Gözlerinde bana bakarken evlat, abi komşu çocuğu, memleket çocuğu sevgisi... Kimim ben? İnsanlık yararına büyük projeler üreten bir akademisyen mi, ülkesinin adını uluslararası platformlarda temsil etmiş bir doktor mu yoksa yıllar önce bu avluda marangoz tahtalarıyla oyunlar kurmuş Sarı Osman mı? İnsan olabildim mi, daha da önemlisi insan kalabildim mi? Şu kedicik kadar bile şanslı olmayan, kaç çocuk açtır, üşüyor dur şimdi?

"Kahvaltıya gel." diye bağırdı Yıldız Halam. Babaannem çoktan ölmüştü, börek kokusu yoktu o yüzden.

Nisa Zühre Ceylan UAA'19

Bahur

B

ahur, minik kristal gibi parçalardan oluşan bir çeşit tütsü. Adana, Hatay, Mersin taraflarında çok yaygındır. Tarihi beş yüzyıl gerisine kadar uzanır, türbelerde ve bazı kutlamalarda yakılır. Tohuma benzeyen bu tanelerin en güzel kokuyu verenleri Akdeniz bölgesinde bulunsa da Eminönü'nde yeterince aktar dükkanına sorarak da bulabilirsiniz.

Koku demişken, bahurun içi gıcıklayan, insanı bir hoş eden bir kokusu vardır. Yaktıkça yakasın gelir, hatta kokusuna cennetin kokusu sıfatını yakıştıranlar bile vardır. Pek de şaşırmam, bu kokuyla ilk tanışmam koruyucu meleğim sayesinde oldu. Küçükliğümün en tatlı hatırası, beni ben yapan en güzel insan. Eve döndüğünde karşılamaktan hiç usanmadığım insan. İyi ki usanmamışım, beni avizeye kafam çarpana kadar havaya kaldırıp zıplattığı, "Neredeymiş benim prensesim?" diye haykırdığı anılar kalbimden hiç silinmedi. Bazen unutupuyorum, bazen yeniden aklıma geliyor da, dedem öleli neredeyse on bir yıl bitecek. Bir koku bile yetiyor yeniden aklıma gelmesine ya da mesela anneannemi ağlarken görsem hep aklıma o gelir. Evet çocuk Nisa'nın kahramanı yanında değil artık, makyaj masasındaki fotoğrafta yaşıyor. Oyuncak bebeği Fatoş'un turuncu elbisesinde. Annesine on beş yaşındayken alınmış kırmızı güllü kazakta. Anneannesinin evinin her bir köşesinde. Bahurun kokusunda.

Mersin'den halam daha yeni gelmişti. Halam dediğime bakmayın, annemin halası. Dedemin kız kardeşi. Bir zamanlar eşiyile beraber Hollanda'da yaşamış, tabii ben ya doğmamıştım ya da çok küçüktüm o zamanlar. Akılcı Hollandaca ve Arapça konuşur, babaannesi de zaten Arap göçmeni. Nasıl güzel kadındır bir bilerseniz! Sarılmaya doyamam ona, sanki bütün dünyanın en önemli insanı benmişim gibi sımsıkı sarılır, öper. "Yavruuum." der bir daha, bir daha öper. Ben de öperim, kaç yıldır görüşmediğimizi ve Allah bilir kaç yıl daha görüşmeyeceğimizi bile bile öperim.

Koltukta oturduğumuzda hep hikayelerini anlatır bana. Kocasıyla yaşadığı yeri, o büyük şehirde başına gelenleri, işini, gücünü... Dinlemekten bir defa bile usanmadım, hep daha fazlasını sorardım aslında. En çok da dedemin olduğu hikayelerini severim. Mersinin hikayelerini, pazar yerini, aile olaylarını... Hem nasıl maceralı gelirdi o hikayeler bana!

Kasım tatilinin son günüydü, elbette oturmuş işlerimi bitirmeye çalışıyordum. Saat bire doğru "Mezarlığa gideceğiz, Nisa topla ödevini akşama yaparsın." dediler. Mezarlık uzaktı, pek gitmezdik ama birileri gittiğinde yanlarında gitmesem vicdan azabı çekerdim. Masadaki her şeyi toparlayıp çantama sığdırdım ve evden çıkanların peşine takıldım. Annemle anneannem ön koltukta, ben-

le halam arkada. Büyük teyzem, kuzenim, dayımın oğlu, eniştem, babam, kardeşim ve dedemin kardeşi de katılacaktı bize. "Bahur yakamaz, sonra balıkçıya gideceğiz." dedi halam, "Annengiller çok ısrar ediyor." Omuz silktim, "peki." Mezarlıkta teyzemlerle buluştuk, beraber dedemin mezarına yürüdük.

Bir ritüel gibidir bahur yakmak. Önce etraftan çalı çırpı toplanır, sonra bir köşede istiflenir.

Halam hızlı hızlı dökülmüş dalları, kozalakları toparlayıverdi mermerin dibine.

Bir kibrit çakmak lazımdır sonra, içine atılır dalların. Ateşin iyice büyümesi beklenir.

Dayımın oğlu kozalaklar atıyordu ateşin içine, çatlarlar mı diye. Ateş o kadar yükseldi ki bir ara, yandaki ölü ağacın yaş kabuğuna kadar tırmandı sinsice. Görseniz yangın çıktı sanırdınız.

İyice büyüsün ki korları güçlü olsun. Sonra bahur çıkarılır, ateşten bir kor parçası ayrı bir kaba konulur.

Bizim kap bakırdandı, kenarları da işlemeliydi. Halamdan ve anneannemden başka biri tutsa yanardı herhalde. Halam kabın içine bir kor parçası attı.

Bahuru da içine.

Mersin'den gelen bir kavanoz bahuru çıkardı halam. Eline bir iki tanesini döktü, birini bana verdi. Kokladım. "Yanmadan hiç görünmez kokusu yavrum." dedi, "ama hele bir yansın..."

Beklenir azıcık, çok geçmeden bahur da yanmaya, tütmeye başlar.

Mezarın başında durup geniş mermeri tuttum. Rapor verdim. "Sınavlarım yeni bitti dedecim, her şey iyi güzel de matematiğim pek iyi geçmedi. Tatilim de çok güzel geçti; gezdim, çalıştım, arkadaşlarımla görüştüm. Seni özledim bir de. Halam gelince daha da çok özlüyorum hep, daha çok aklıma geliyorsun. İyi gelmiyor da değil, senden bir parça görmüş oluyorum. Biliyor musun dedem, her buraya geldiğimizde gözleri yaşıyor annemin, anneannemin. Gerçi sen de görüyorsundur bunları. Sadece bu mezarda olmadığını biliyorum. Neden buraya geldiğimize de anlam veremiyorum zaten, ihtiyacım olduğu zaman yanımda olduğunu hissedebiliyorum."

Durup dumanın rüzgarda çizdiği resimleri izledim. Kokladım. Salonun ortasında tıraş olan dedemi kokladım. Altılı ganyan biletlerini, site parkındaki salıncakta sallanmayı, 414. kanaldaki Masal Radyo'yu, iş yerinden döndüğünde eve getirdiği ananası, annemlerle eve dönmek istemediğimde döktüğüm göz yaşlarımı kokladım. Çocukluğumu, küçükliğümü kokladım.

Dayımın oğluyla kardeşim, su bidonunun bir serpililiğiyle sönen o koca ateşin siyah kalıntılarıyla uğraşıyorlardı. Ölü ağacın kabuğu is olmuştu.

"Mahmuduum." dedi halam. "Ey Mahmuduum."

Bir Cemal Süreya, Bir Çay

Zamanın benden ayrılışını kutladığım saatlerden bilmem yine hangisindeyim... Ceylan yine beni bekler. Gözünden akan yaşların verdiği yorgunluk, biraz eskimiş bir entari, ama yine insana kendini unutturacak o gözleri... Derin bir iç çekti, devam etti. "Geçen gece yanıma geldi doktor. Vallahi de geldi doktor... Kapının tam ucunda belirince şaşırdım tabii şaşırmasına ama yaşını başını almış adama öyle dünden hevesli gibi görünmek yakışır mıymış hiç, istifimi bozmadım tabii. Sanki hiç özlememiş gibi, sanki kokusunu bir anlık içime çeksem ayrılabilirlecektim gibi... Tam yatağıma yatacağım, Ceylan sarıldı bana. Öptü beni. Tam sarılıcağım, tam öpeceğim, tam kavuşacağız... Ceylan gitti. Bugünlerde çok yapar oldu bunu. Madem kaçarsın, ne diye tutup da gelirsin yanıma. Haksız mıyım doktor?" Gülümse-dim. "Haklısınız, tabii ki haklısınız... Sermiyan Bey, bugün ilaçla-rımızı aldık mı peki?" Sesimde kaçamak bir ton... "Doktor, bak ben artık iyileştim. Hem Ceylan'ım yanımda artıkın. Herkes anladı bir sen anlamadın. Ben deli miyim canım?" İşte bu andan nefret ediyorum. Tam karşımda, gözlere çöken o hüznün, o kabullenişin bir betimlemesi... Bu işin en zor yanı da bu galiba. Oturup bunu izlemek. Bu katta her bir oda bilinmez bir hayata açılır. Kimisi Ceylan'ını bekler, kimisi de annesini. Hepsinin adları farklı, ama korkuları aynı: Bir gün akli dengelerinin yerinde olmadığını kabullenmek. Sahi hangi insan kabullenebilir ki böyle bir şeyi? Bu düşünceler meşgul ederken kafamı, bir başka odaya giriyorum. Yine mi... Gülizar kapının eşiğine geçmiş, ağlıyor. "Buradan çıkmak istiyorum." diye yırıyor kendini. Önüne düşen birkaç tutam saç gözyaşlarının ıslaklığıyla iyice siyahlaşmış. Yanına koşuyorum, ellerinden tutuyorum. Önce daha da bağıırıyor bana ama sonra öyle bir sarılışı var ki hıçkırıklarını yüreğimde hissediyorum. O kadar istiyorum ki iyileşmesini... O kadar istiyorum ki. Gözlerini narin elleriyle ovuşturuyor. "Ben yapmadım, yemin ederim, ben yapmadım... Ben yapmadım, ben sevdiğim adamı nasıl öldürürüm!" Gözlerinde bir

çaresizlik, yeniden başlıyor ağlamaya. Sakinleşinceye kadar bekliyorum. Ağlarken arkamdaki duvara sabitlediği gözlerine bir türlü ulaşamıyorum. Attığı çıgıklardan rahatsız olur endişesiyle kapıyı usulca kapayıp, odadan ayrılıyorum. Şimdi eve gitmek... Beni bekleyen bir Cemal Süreya, bir de çay. İki en güzel arkadaş. Evet, bunu kendime iyi öğrettim, zihnimi yarına kadar bir köşede saklıyorum. Evet, eskilerde ne varmış bakalım... Biraz bakımdan sonra, şu şiiri buluyorum bir kenara sıkışmış.

"Aklıma bile gelmiyorsun artık,

O kadar kalbimdesin ki..."

Cemal Süreya

Aradan tam iki ay geçmiş ben fark etmeden. Günleri birbirinden farksız iki ay... İşte yine aynı sabah bu sabah. Masamın üstüne şöyle bir başımı koymamla başlayan uyku, Ayşe'nin içeri girmesiyle son buldu. "Doktor Hanım yetişin!" Gözlerimdeki uyku mahmurluğu anında kayboluyor. "Ne oldu Ayşe?" Sesimde bir telaş. "Doktor Hanım, herkes aşağıda. Gülizar ile Sermiyan..." Devamını hatırlamıyorum. Sadece koşarak bahçeye çıkıyorum. Herkesin toplandığı bir yeri fark edince korkuyorum hangisini göreceğimden. İnsanları uzaklaştırıyorum. Ve o an kalbimden hiç eksilmeyecek bir acıyı görüyorum. Bir acı nasıl böylesine gülümser, şaşıyor. Biri Gülizar, biri Sermiyan... Üstlerinde sıcak bir battaniye, altlarında bir bank. Sarılmışalar birbirlerine. İkisinin de mor dudaklarının tam yanında bir tebessüm. İşte en sonunda hep en korktuğum şey olmuştu. Kıymışlardı kendilerine. Ama aradan yıllar da geçse şunu hiç unutmayacağım: Bir gece olsun ikisi de mutlu olmuştu. Birbirini hiç tanımayan iki insan birbirine sınıksı sarılmıştı. Oysa, onlar birbirlerini tanyor muydu? Kim bilir... Sermiyan Gülizar'ın biricik aşkı, Gülizar'sa Sermiyan'ın Ceylan'ı olmuştu belki de...

NET

İki Perde

tel odamın beyaz tüllerle kaplı penceresinden öğlen güneşini belli belirsiz hissedebiliyordum. Uzun yıllar süren çalışmalarımız sonucunda kurumumuz hiç olmadığı kadar iyi yerlere gelmiş, bu yüzden bu yıl işlerim hiç olmadığı kadar dolu ve zor geçmişti. Belki de yılın yorgunluğunu hala üzerimden atamamıştım çünkü birkaç saattir uyanıktım ama canım bir türlü yataktan kalkmak istemiyordu.

Halbuki bugün mutlu ve enerjik olurum diye düşünmüştüm. Uzun zamandır aklımda olan o tiyatroya gitme şansını yakaladığımdan beri tek düşünebildiğim şeydi, çocukluğumu geçirdiğim şehir. Bugün ise, üç günlük tatilimin son ve en güzel günü olacaktı. Yarın uçağım, sabahın erken saatlerinde hareket ediyordu.

Uçak. Bugün tatilimin son günüydü. Yarın katılmam gereken önemli bir toplantı vardı. Birden silkelenip kendime geldim ve ayağa fırladım. Odamın her bir yanında eşyalarım dağınık bir halde duruyordu. Şu ana kadar onları toplamış olmam gerekirdi ama sanki burada uzun zaman kalacakmış gibi hissetmiş, bavulumu toplamayı sürekli ertelemiştim. Oyunum birkaç saat sonra başlayacaktı ve dağınık bir halde duran eşyalarımı daha fazla görmezden gelemezdim. Tiyatro için giyeceklerimi bir kenara ayırdım, kalan bütün eşyalarımı gelişigüzel bavulumla doldurdum. Daha yarım saat dolmadan işimi halletmiş, otel odamdan ayrılmıştım. Sokağa çıkar çıkmaz saatime baktım, geç kalacağım korkusuyla adımlarımı hızlandırdım.

Karşıma ilk çıkan büyükçe bir restorana adımımı attım, re-

zervasyonum olmamasına rağmen şanslıydım ve cam kenarında duran bir masaya oturabildim. Siparişimi verdikten kısa bir süre sonra, restoranın köşesinde, öylece duran eski kuyruklu piyanoya gözüm ilişti. Uzun zamandır çalınmadığı belliydi, oysaki piyanonun sesini sanki kulaklarımda duyuyordum. Belki de çocukluğumdan, uzun, eski bir parça. Yemeğim geldiğinde de, yavaş yavaş restorandan çıktığımda da beni takip eden bir parça. Unutulmuş bir anımın geriye kalan parçası.

Tiyatro. Onlarca yıl önceki halinden hiçbir şey kaybetmemişti. Bir zamanlar başarılı bir tiyatrocunun olup yıllarını geçireceğimi düşündüğüm o bina büyüleyici güzelliğiyle karşımda duruyordu. Kalabalığın arasından tiyatronun tarihi kapısına doğru ilerlerken, müzik hala kulaklarımdaydı. İçeri girip büyük salona doğru yürürken, kulağımdaki müzik dışında her şey gerçekliğini yitirdi. Yerime oturdum ve kırmızı perdenin yavaş yavaş açılışını izledim.

Oyun bitti ve salon alkışlarla yankılandı. Eğildim ve seyirciyi selamladım. Gözümün ucuyla seyirciye baktım, onların gülümsemelerini görünce elimde olmadan ben de gülümsedim. Perde arkasına geçerken sahne arkadaşlarımla baktık, hepimizin yorgunluğu ve mutluluğu, yüzümüzden okunuyordu.

Tiyatroya yakın büyük restoran, bu akşam çok şık görünüyordu. Masalar süslenmiş, hazırlanmıştı. Restoranın ortasındaki büyük masaya oturan arkadaşlarım beni de oraya davet edince onlara gülümsedim, birazdan yanlarına geleceğimi belli ettim. Restoranın bir köşesinde duran büyük, eski kuyruklu piyanoya doğru yürüdüm, piyanonun deri taburesini çektim, oturdum. Parmaklarım tuşlar üzerinde gezinmeye başladı ve çocukluğumdan beri sevdiğim, şehrimle özdeşleştiğim o eski şarkı restoranı doldurdu. Bugün, şu anki mutluluğumu, hiçbir şeye değişmezdim.

Melis May Sarfati

Melis May Sarfati

Dila Koçan UAA'20

Kadının Hikâyesi

Kadın; yüzüne örttüğü ellerinin arasında gözlerini yummuş, bakışlarını iç dünyasına çevirmiş, vicdanının o güne dek hiç duymadığı çığırışına zoraki kulak veriyordu. Göz yaşları; başlangıçta sisli ilkbahar yağmurlarının ağır temposuyla, dakikalar sonra ise kış rüzgarlarının kurşuni hızıyla gözlerinden boşalmıştı. Kendini hiç böylesine alçak, küstah ve insaniyetten yoksun görmemiş; ancak saf kalplerin tecrübe edebileceği biçareliğin bu safhasına hiç gelmemişti. Şimdi odasında, yere oturmuş sinir krizleri geçiriyor, ağlamaktan midesi katılırken ona kimse dokunmasın istiyor. Saray yavrusu konağın tek göz odasında, patronların gözünden en uzak noktada kalıyor. Kışın karına, yazın böceklerine ve mütemadi ahır kokusuna katlanarak, cebine her ay yüz bin lira koymaya uğraşiyor.

Bir anda aklına kızı geldi. O badem dudaklı, yay gibi kaşlı, bereketli toprak rengindeki saçlarını özenle tarayıp ördüğü kızı geldi. Hastalıktan solmuş teni, yataklara düştüğünden beri yanağının altından çekmediği eli... Bir kriz daha tuttu kadını. Kendini yerden yere attı, geçmedi. Nasıl yapabilmişti bunu, nasıl aptallık etmişti? Nasıl canına kast edebilmişti kızı gibi bir başka yavrucağın, güzel-güzeli bir ahunun, bir ananın tek evladının? Aklında patronunun göz yaşları, bir bakışla kendisini delip geçen gözleri, yeşil gözlerinin kuyu gibi karanlığı...

Her şeyi aslında bir hafta evvelden planlamıştı. Kızının saçlarını her zamankinden daha özenerek taradıktan sonra onu yatağa yatırmış, gözlerinden öpmüş, kapıyı çekip odasına yollanmıştı. Hızlı adımlarla ilerlerken arkasına gizlediği tarağın sapını sıkıca kavramıştı; öyle ki avucunun içi sapsarı kesilmiş, elinin terinden

Melis May Sarfati

tarak kayganlaşmaya başlamıştı. Kendi odasıyla kızınıninki arasında neredeyse koca konak vardı; iki en sefil oda, konağın iki uç noktasındaydı. Arada kalan dev avluları, ambarları, bulaşikhaneleri ve en önemlisi patronun odasını kimseye yakalanmadan nasıl geçtiğine şaşıtı. Neyse ki yakalanma ve hastalığın bulaşma riskine karşın mutfaktan ödünç bir çöp poşetine koyduğu tarağı soranlara, açlığını bastırması için iki ceviz veya bir avuç badem yalanlarını kolaylıkla yutturabilirdi. Bunlara gerek kalmadan; görkemli konağın bir parçasına benzemeyen, ahşabı soyulmakta olan bir kapıyı açtı ve odasına girdi. Bir derin nefes aldı, yüreğindeki kor alev alev, aklındaki plan hala geçerliydi. O şaşaa içinde büyümüş, maneviyata sırtını dönmüş, vicdanının aşağılığı kadar burnu havada olan patrona evlat acısı neymiş gösterecekti. Küçük görülmekten, iyi niyetinin sömürülmesinden usanmış; bu yolla en azından kızının gün yüzü görmesini istiyordu. Sabah olur olmaz o sümüklünün odasına gidip günlük işlerini görür gibi yapacak ama esasen orada tarağı değiştirmek için bulunacaktı. İçine, vicdanının ömür boyu affetmeyeceğinden habersiz, su serpildiğini hissetti. Patron kızının da hasta olacağı günü ipe çekiyordu fakat aklını asıl meşgul eden, deva olan ilacın ülkeye kendi kızını kurtarabileceği sürede gelip gelmeyeceğiydi.

İnsan nasıl da büyüyor, bazıları toyluğundan bir haftada sıyrılıyor. İnsafsız düşüncelerini bir hafta sonra nasıl da kahrolarak hatırlıyordu. Derdine deva tek çareyi böyle bir ihanette bulduğu için kendine etmediği hakareti bırakmıyor fakat hiçbir zaman da sini-riyle tatmin olmuyordu. Başını yasladığı tek omuz olan dört duvar da ona küsmüş gibiydi. Şu yaz ayında sanki güneş onun odasına doğmuyordu. Haklıydı, hepsi haklıydı; eğer sümüklü dediği patron kızını da toprağa verirse, muhtemelen omuzlarının yükü ve alnının karalığı, yeraltında ona da bir yer bulacaktı.

Hırsının körelttiği gözlerini vicdanı açmıştı. Tarağı kızın komodinine başarıyla yerleştirdiğinde duyduğu hazı tiksintiyle anımsadı. Haftanın takip eden günlerinde evden hep bir ses seda, deneyinin işe yaradığını teyit eden bir işaret beklemişti. En sonunda, ikinci günün sabahı kapının ısrarcı tokmağı onu uyandırmış, müjdeli haberi ona şehir hastanesinin en kıdemli doktoru vermişti. Bereket, kara haber tez yayılır: söylentiye göre, patronun zavallı kızcağızı kaşıntıdan elinin uzanabildiği her yeri kanatmış, böylece deri hastalığı daha da yayılmışmış. Gittikçe kötüleşen haline doktor tek çareyi beş vakit namazda bulunca, evin patronu uzak bir arkadaşına telefon açmak zorunda kaldı. Hizmetçi kadın, zavallının içine zehrini akıtmıştı ve yurt dışındaki bağlantılardan ilaçların geldiği gün, iki hastalıklı kızın da kurtuluş günü olacaktı.

Sabırdan büyük erdem, olsa olsa fedakarlık olur. Ne yazık ki tanrı kadına ikisinden de azar azar vermişti. Patronunun telefon konuşması üzerinden günler geçiyor, medet umduğu ilaçlardan umudu kesilmeye başlıyordu. İki lokma sabırdan o kadar ödün vermişti ki, postanın gece yarısı gelme ihtimaline karşı sabahladığı bir gün, hasta kızcağızın ağzından laf almaya bile çalıştı. Uykuları kaçıyor, günlük işlerine odaklanamıyordu.

En sonunda, tam dört gün ve gecenin ardından, iki annenin de tek umudu geldi. Patronu, ona artık yerinden kalkamayacak kadar hastalanan kızına ilaçları nasıl vermesi gerektiğini anlatırken o can kulağıyla dinliyor, her ilaç saatinde esrarengiz kutulardan bir

hap fazla almayı ihmal etmiyordu. Patron kızına su getirme bahanesiyle odadan çıkılıyor, kendi kızının kuru dudağına çalıntı ilaç bırakılıyor, odadan görünmeden çıkılıyor ve mutfağa kadar olan yol koşar adım kat ediliyordu. Bu sisteme uyum sağlayabilirse kızının hayatını kurtarabileceğini düşünüyordu. İhtiyaç duyduğu iki şey şans ve kurnazlıktı. Öbür kıza gelince, açıkçası patron kızının sağlık durumu onu pek de ilgilendirmiyor, “Kader, annesinin günahlarını kızına çektiyor.” diye düşünüyordu. Eğer zamanında o taş kalpli patron bozuntusu ilaçları güzeller güzeli kızına temin etseydi, şimdi sümüklü kız zehirlenmemiş olacak, belki ikisinin de hayatı kurtulacaktı. Hizmetçi kadının vicdanında gram pişmanlık yoktu. Henüz.

Halbuki günün sonunda, iki zavallı yavru da yataklarında soğuk terler döküyor olacaktı. Neyse ki birinin acısı daha çabuk dindi.

Hizmetçinin kızı, hayatında daha önce hiç ilaç kullanmamıştı. Annesi ona ya bitki çayları ya da mide bulandırıcı karışımlar hazırlar, küçük çaplı hastalıklarını bu şekilde atlatırdı. Hap kullanmaya başladığı ilk iki günde veya son iki gününde, bu yüzden sağlık durumunda pek bir değişim gözlemedi annesi. Fakat sanki o çoktan başına gelenin farkındaydı. Annesinin gizli saklı yutturduğu ilaçlar çoktan etkisini göstermeliydi. Ancak o hâlâ aynı acıyla kıvranıyor, hâlâ Allah'ına yarına uyanmak için dualar ediyordu. Annesini saran tedirginlik maalesef sonuçsuz kalmadı: üçüncü günün sabahında evdeki çalışanlardan sadece bir başkasının feryadıyla uyandı ev ahalisi. Sağlığında badem dudaklı, yay gibi kaşlı kız; şimdi toprak rengindeki saçları yerlere yayılmış bir şekilde hareketsiz yatıyordu. Ev sahibi, yaşıyor mu görmek için ayağının ucuyla kızcağızı bir iki dürttü, emin olunca en sadık çalışanı olan bizim hizmetçi kadını yanına çağırttı.

Hizmetçi kadının o sahneye tanık olduğu andaki hisleri ve düşünceleri, göğsünün ortasındaki yumruğun acısı ve etkisi, gözlerinin önündeki sahnenin gerçekliği ve rüya olma olasılığı; kimi olsa delirtirdi. Başta kızınıninki kadar boş bakan gözleri, iki dakika sonra kan çanağına dönmüştü bile. Göğsünün ortasındaki yumruk büyüyor, duracakmışçasına hızlı çarparak bedenini sarsıyor, en sonunda gözünden boşalıyordu. O anın getirdiği şaşkınlık, ona gerçekten de hangi duyguyu hissedeceğini şaşırtmıştı. Dışarıdan bakıldığında çaresizdi ancak aynaya baktığında ne halde olduğunu kendisi de çikaramıyordu.

Hikâyemiz burada başa dönüyor, bir kısır döngüye giriyor. Hizmetçi kadının hayatında yeni bir dönem başlıyor artık, her gün aynı acıyla yatıp kalkıyor. Hayatında ilk defa hissediyor bazı duyguları, her gün yeniden. Sebebiyse ne verdiği kayıp ne de geçmişte tuttuğu kin. Hizmetçi kadın artık farkında: nerede olduğunun, içinde yaşadığı dünyanın, etrafındakilerin, ama en çok da kendinin. O cuma sabahının öncesinde; tıpkı bir çocuk gibi hayatla yarışan, hayaller kuran, sevgi dolu bir kız olarak görüyordu kendini. Haberci bir feryat kadar sonra ise artık hayatın akışına kapılmayan, evrendeki yerinin farkında, insanların hayatla yarışında bir seyirci olarak görüyor kendini. Ne olgun ne de pasif, sadece artık kurcalamamaya karar veriyor, daha doğrusu kurcalamamayı öğreniyor. Kiminin bir insan yaşamında öğrenemediğini tek bir anda benimsiyor, ama bu da tüm kaderine mal oluyor. Belki de hayatla ilk defa o tanışıyor, kim bilir?

Kuyu

Anneannemin bahçesindeki dipsiz kuyunun boşluğuna doğru düşerken iki kol beni yakalayiverdi. Metrelerce karanlıktan aşağı bırakırken vücudumu, kimsenin beni o karanlıktan çekip çıkarmasını beklemiyordum oysaki. Aşağı doğru düşerken, ne direnmişim yer çekimine karşı ne de sorgulamışım kaderimi. Hiç de “Keşke düşmeseydim.” dememişim. Neden mi? Ben de tam bilmiyorum ama, bir ihtimal üzerime yığılan onca pislikten kurtulmak içindi. Sevgisizlikten, aşağılanmaktan, özgüven eksikliğinden, toplumda en önde olamamaktan vesaire vesaire. Son bir yılda üzerime bir ton yük binmişti sanki. Önce uyumsuzluk geldi. Topluma, arkadaşlara, komşulara, hatta sokaktaki hayvanlara bile uyum sağlayamama. Onlar gibi düşünememe, onlar gibi konuşamama, hatta onlar gibi yürüyememe... Sonra yabancılaşma bindi sırtıma. Aileme, arkadaşlarıma, canımdan çok sevdiğim yoldaşlarıma, kitaplara ama en kötüsü de, kendime. Sabah kalkıp da aynadaki yüzünü tanıyamamak, bir siyahlık görmek suratının yerinde nedir bilir misiniz? Ya da her gün gördüğün insanların yüzlerinin silinip gitmesi hafızandan... Daha sonra ise korku atlayıverdi üstüme. Yapabilecek miyim korkusu... Neyi mi? Her şeyi. Ya da hiçbir şeyi. İnsanın yürümekten dahi korkması garip şey doğrusu. Hele de eskiden gözlerinden, koltukaltlarından cesaret fişkırان birinin şimdi kendi gölgesinden korkar, kişiliğinden endişe duyar birisine dönüşüvermesi daha da garip bir şey. Korkudan sonra üzerime binme sırası yalnızlığa geldi. Pek bir çekingendi başta, şu kızı ele geçirsem mi geçirmesem mi diye kara kara düşünüyordu. Sonra gözleri karardı onun da, bir cesaret atlayıverdi kızın üzerine. Benim yani... Sizin anlayacağınız, yalnızlık sardı bedenimi son olarak. Günler geçti, haftalar geçti, aylar geçti. Ama üzerimdeki yük geçmedi. Kara bir bela, ruhumu çürüten bir kurt gibi yapışıp kaldı üzerimde. Durum anlattığım gibi de olunca ne yalan söyleyeyim, ne beni alıp kendine çeken kola ne de kuyunun karanlığına direndim. Eridim, bittim.

Bir Edebi Mektup Denemesi: Çalikuşu

Sevgili Feride, Sağlıkının ve afiyetinin yerinde olduğunu umarım. Son günlerde biraz rahatsızlandığımı duydum, Allah şifanı eksik etmesin. Daldan dala atlayan bir çalikuşunun rahatsızlanıp bir refakatçiye muhtaç duruma düşmesine gönlüm razı olmaz. Bu mektubumu, sen elimizden aynı bir kuş gibi kaçıp gittiğinde ardından neler bıraktığımı bilmen için, ayrıca Çalikuşu adlı günlüğünle ilgili konuşmak için yazıyorum. Ah, Ferideciğim! Seni ne kadar çok özledik. Gittiğin akşamın ardından annem sokaklarda saçını başını yola yola seni aradı, yılan gibi kıvrılan sokaklarda senin çocuksu adımlarını duymaya çalışarak içimizi parçaladı. Kuşun kafesten ne kadar zaman için uçtuğunu bilemedik. Eve döndüğümüzde sensiz, ölü zamanın uçsuz bucaksız yamacında duran bir kulübe gibi amaçsız ve boş duran odana baktık. Masanın üstünde, kağıtta bir şeyler karalıydı. Bu notu okur okumaz Kâmran'ı canhıraş bir feryatla çağırığımı ve onun da okumasını beklerken geçen birkaç saniyenin en sıkıcı saatlerden daha uzun geldiğini daha dün gibi hatırlıyorum. Yüzü bembeyaz kesilen Kâmran'ı kekelerken görünce içimden ona kızmakta ne kadar haklı olduğunu anladım. O ayran gönüllü sarışının benden çekeceği var, diye düşündüm ancak kızmaya vakit bulmadan Kâmran hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Her gün Allah'ıma açıp ellerimi dua ettim Feride, sırf sen gelesin diye. Aklımın kuytu köşelerinde büzülivermiş, kurumuş gül yaprakları gibi buruk bir renge dönüşen hatıralarımı tek tek kalbimden geçirdim; daha fazla tozlanıp buruşmamaları için. Yıllarca ne zaman başımıza çökeceğini bilmediğimiz o gün, evimize bayram havası estireceğini bilmediğimiz o

akşam, hayatımızdan kopup giden bir başka günün sensiz geçtiğine yanıyorduk. Sonra sen geldin Feride. Arkasında sadece toz pembe izler kalmış bir rüyayı bize yeniden yaşattın. O çocuksu adımlarını ata ata, üst dudağının kısılgını boş vererek kendini ortaya atan o gülümsemeni iri incilerden oluşmuş bir kolyeymişçesine içtenlikle sergileyerek geldin yanımıza. O anki şaşkınlık, mutlulukla karışık ağlama hissi, özlem ve çalikuşunun o şen şakrak sesi içimi doldurdu. Seni kucaklayasım, içime sokasım geldi ve içimdeki hafif kırgınlığı kalbimden söküp attım. Hatırlıyorsundur, seni elinden tutup çeke çeke eve getirdim ancak sen eve tekrar hayat getirdiğini çekinerek gizliyor gibiydin. Kâmran'ı çağırıp senin, lezzetini kat be kat arttırdığın akşam yemeğini yedik ve o akşamın tadını hayatımda bir tek çocukluğumuzda geçirdiğimiz günler vermişti. Günler günleri kovalayıp bana gitmeden önce günlüğünü verdiği zaman, içimi bir burukluk kapladı. Günlüğünle beraber yanında verdiği o paketi alırken ince bir sızı duydum. Bana açıldığın ve sırrını söylediğin zamanki göz yaşların içimi acıttı. Bu acıya dayanamayarak herkes uyuduktan sonra Kâmran'ın odasına gittim ve bana verdiği paketi vaktinden önce ona teslim ettim. Senin bir daha kaçmana izin veremezdim Feride. Sabaha kadar günlüğünü ve merhum kocanın mektubunu okuduk. Gerisini anlatmama sanırım lüzum yok. Hepimiz zevkten sarhoşa dönmüş yüzünü hatırlıyoruz. Evet... Kâmran'a vermem için bana teslim ettiğin defter... O günlük; senin hayata serzenişinin, zevkle beraber acıların da ebediyen var olacağını kanıtlayan bir hazinesi sanki... Ah Feride, çocukluk anılarını okurken içim bir hoş oldu. Sanki senmişim de o olayları yaşamışım gibi... Olgunlaşmaya başladığın o zamanlarda elimizden kaçıp gidişini, o eksik kalan yılları günlüğünde buldum Feride. Hayatı tasvir edişin, tatlı çocukluk anı-

 Eylül Naz Baklacı

larını mayhoşlaştırarak anlatışın insanı büyüliyordu. Günlüğünü okuduğum o saatler kâh içim bir tüy kadar hafif oluyordu, kâh içime bir ağırlık çöküveriyordu. Büyüdüğünü anladığım o satırlar; ucunu gösterdiğin kıpkırmızı sivri dilin kadar oynak, ay ışığının ağaçları süsleyen gümüş gölgeleri kadar manalıydı. Hele Anadolu'da başına gelen olaylar... Zeyniler köyünün korkunçluğu, sana oynanan haince oyunlar... Ah benim bahtsız kuzenim, bahtsız olduğu kadar da sevgi dolu kardeşim... Her olayın altından kalkmayı bilen, öğretme aşkıyla işine dört elle sarılan, el âlemin ne dediğine kulak asmayan coşkulu bir Çalıkluşu'sun sen Feride ve günlüğünü okurken bunu bir kez daha anladım. Kuvvetli tasvirlerinin yanında tesadüflerle süslenen olaylardan bahsetmen insanın içini boğmaktan öte, günlüğüne bir başka akıcılık katıyor. Sanki kendimizi balıkların fısıltılarıyla oyalanan bir dereye bırakmış, gidiyoruz. Hacı Kalfa ile diyalogların insanın içini ısıtırken ardındaki acı gerçekler beni okurken düşünmeye sevk etti. O konuşmalarda yankılanan yalnızlık ve hüznün, terk edilmişlik ve başına buyrukluğunkı yıllar öncesinden kalma bir sorunmuş gibi "Ben buradayım!" diye bağırıyor. Hayatını bir film gibi anlatman ve tarih kullanmadan hatıralarını yazman, bana başımı ve sonunu hatırlayamadığım bir düş görmüşüm gibi hissettirdi.. Buna rağmen şunu da söylemeliyim ki hayatından günler koştukça yalnızlığının artması, içimin yavaş yavaş kararmasına sebep oldu. Öyle ki seni bilmesem mutsuzluğun derin çukuruna düşüp çıkmaya bile çalışmayan biri zannedeceğim. Yalnızlığın ve karamsarlığın arttıkça ve hayatın sararıp solmaya başlayınca içim sıkıldı, bir ağlama hissi beni sarıpmaladı. Ah benim akılsız kafam! Seni gitmeden önce bu akla mantığa sığmayan düşüncelerden vazgeçirseydim, zorla kolundan tutup getirseydim fena mı olurdu? Ancak nereden bilebilirdim ki seni kaçıranın

Kâmran olduğunu? Yazın, okunaksız okul çocuğu yazısından olgun ve karamsar yetişkin yazısına döndükçe kalbimi dumandan bir kafe gibi hissettim ve çırpındım, çırpındım. Sayfalar sayfaları kovaladıkça daha hızlı okudum. Bu amansız serüvenin tek tesellisi, bizim yanımızda sonlanması ümidiydi ancak o satırları okurken bunun bu kadar kısa sürede gerçekleşeceğini bilemedim. Öyle ki "Sevdiği adamdan bu kadar nefret eden, bunu sayısız satıra döken, aynı zamanda da aşkının foyasını kendi meydana çıkararak bir kız bize neler yapmaz?" diye de düşündüm. Bu okunması ayrı zevkli günlüğünün bize karışık duygular hissettirmesinin asıl sebebi sensin Feride. Bu günlük senin özünü yansıtan bir şaheser. Fransızca kelimelerle süslenmiş satırların, tasvirlerine açık bir kapı bırakıyor. Zıt duygularla bezeli paragraflar bana seni hatırlatıyor. Bir şeyden ne kadar nefret edersen o kadar sevdiğini senin günlüğünde keşfettim Feride. Hatıralarımızı bir sarmaşık gibi saran ve onlara zarar vermektense çok etrafında çiçekler açtıran bu günlüğün elmaslarla bezeli ancak kapalı bir kutuda kalmasından çok, küçük çocuk ellerinde aşınmasını yeğleyeceğini biliyorum Feride. Nereden mi? Bu günlüğün; öğretme sevgisinin, öfkenin, mutluluğun, hüznün ve daha sayısız tarif edilemez duygunun bir ürünü olduğunu bildiğim için. Karakterini yansıtan bu günlükte senin, okulunun ve daha nice hayatın kokusunu aldım. Mutlu bir sonla biten bu muhteşem hayat hikayesi için sana çok teşekkür ederim Feride. Kalpleri çırpandıran bu başyapıt ve olaylar silsilesi için sana minnettarım.

Esenlik, huzur ve keyif dolu bir gelecek dilekleriyle,

Seni çok seven kuzenin Müjgân

Mehmet Can Dönmez UAA'20

Terzi

Bizim mahallenin tek terzisi vardır. Evlerin arasında, kuytu bir köşededir yeşil kepekli dükkanı. Pek çok kere karıştırırım yerini. Bir kere görür, bin kere unuturum. Dükkanın yanından geçmekten sakınıyorum, bir söküğüm olursa da gider yan mahallede yaptırırım.

Yalnızca bir iki kere görmüşümdür sahibini. Ancak yüzü hiç çıkmaz aklımdan, kabuslarıma girer, bir türlü uyutmaz adamı.

Yaşlı çingenenin kırışık, yanık çehresi ; kınalı saçları her an zihnindedir. Hele öyle gözleri vardır ki, bulutlu bir mavi...

Renk renk etekleri durmadan oynasır, ayak bileğine taktığı çan çınlar durur. Bazen, sokaktan koşarak geçer, önce çanı duyulur sonra kendi kayıp gider penceremden pembe yeşil bir pus gibi.

Onu görsen mutlaka, gözüüm bir yerden ısıyor dersin. Sokaktaki bir çiçekçiye ya da dilenciye benzetirsin. Oysa örgüleri, omuzlarına kadar akan halka küpeleri öyle eşsizdir ki!

Derler ki bir tek gündüzleri değil geceleri de çalışır bu terzi. Gündüzleri eskimiş pantolonların söküklüklerini diker, gece yırtılan

karanlığı. Sabahleyin düşen bir düğmeyi takar yerine, akşam Ay'ı tutturur göğe, çengelli iğneyle.

Durmadan çalışan elleri küçük ve narindir güneşin altında. Oysa büyüyüp yedi cihanı, rüyaları ve kabusları kaplar gecenin karanlığında.

Raffarca iplik ve kumaş vardır devasa ellerinin altında. Kimi zaman duman takılır iğnesinin ucuna, kimi zaman ateştedir ipliği. Dikiş makinesini açtı mı, mutlaka duyarsın sesini. Güm! Güm! Güm ! Bazen de : Pat! Pat! Pat!

Durmadan çalışır elleri, bir araya getirir. Askılarda oynasır diktığı elbiseler, sürtüne sürtüne konuşup anlaşır.

Terzide her soruya bir cevap vardır. Her şeyin sırrı altın iplikte saklıdır.

Her ruhu geri dikebilir terzi. İnsanı insan yapan her şeyi tamir edebilir. Eteğine oturtup doğruları işler zihnine altın iplikle ve kulağına fısıldar aradığın cevapları. Ancak terzi bile istediği kadar uğraşsın insanı kusursuzlaştırılmaz. Çünkü insanlık yırtık değil kırıktır.

Beni korkutan da budur işte. Durmadan aklımı kurcalayan o imkansız soru. Bir terzi bilir sorumun cevabını bir de ben. Bu yüzden kaçırım çingeneden ve elindeki altın iplikten. Gözünde kendi yansımamı görmek istemediğimden.

Terzinin cevabından korkarım kendi cevabımdan korktuğum kadar. Ve ne derse desin bilirim tatmin olmayacağım. Ancak yine de soracağım. Cevabımı alınca da eski bir ceket gibi sökülüp toz olacağım.

Melis May Sarfati

Güherbar Görgülü UAA'21

Manger pour être en bonne santé

Pour être en bonne santé, on doit avoir un régime équilibré. Ça veut dire manger de tout, mais en quantités raisonnables. Nos corps ont besoin de trois groupes de nutriments: les glucides, les lipides et les protéines. 50% des calories qu'on consomme doivent venir des glucides, 35% des lipides et 15% des protéines. Pour notre santé, on doit préférer les sucres lents comme les pommes de terre, les légumes secs et le pain et limiter la consommation des produits sucrés comme le chocolat. On peut manger des oeufs, du lait, du yaourt, de la viande et du poisson comme protéine et les olives, les huiles et les avocats comme lipides. Manger au moins trois repas équilibrés chaque jour est aussi très important. Le petit-déjeuner est le plus important repas parce-que si vous mangez bien le matin, vous allez être énergique toute la journée et vous n'allez pas avoir faim pour un long temps.

Louder Boy, Louder

Idenity, by definition, proposes the notion that the identity of a person grants them individuality, the unique set of qualities that set them apart from the rest, thus constitutes the objective reality of the thing in question. But is it really that one-dimensional, the implications of one's identity? Can we accurately define an individual without sifting through the formation of their character bit by bit: experience by experience, interaction by interaction? First, we must entertain the theory that humans are created from basic, almost frivolous emotions and instincts, but rapidly evolve into language-wise intangible bodies of energy effortlessly distinguishable by their immense catalogue of characteristics.

Maybe, before delving into the intricacies of man, the person willing to deconstruct the idea of individuality in today's society should start by identifying the roots of the conceptual framework of the term."

"And that's it?" the teacher asked, staring deeply into his mortified student's bulbous eyes, clicking his tongue on the roof of his mouth mid-sentence as if summoning some ancient demon to rip the boy into shreds.

"Sir... I tried, I really did. I..." the boy stammered, his knees visibly shaking. The tips of his fingers gripping the paper were whiter than the paper itself. He tried to breathe, but all it sounded like was an agonizing cough. He could see the pitiful look on his classmates' faces, all scrunched up and wrinkled like prunes. This is it, Ricky," he thought, "this is your last day on Earth.

"Ricky Simmons, I cl- Wait, that's your name right? Ricky Simmons?"

The student nodded. "Yessir."

"Ricky Simmons, I can clearly recall your last piece of work, dare I say essay, to be about this so-called ambiguity of one's identity as well. You presented, with the flattest language ever to be used by a human, the same claims in this room. I was sitting right in front of you, with my resting face waiting to haunt your dreams for the rest of the week. It was this period too, Simmons. Can you explain to me the part where you gave the new information you churned out from your wondrous land of reverie last night sticking caffeine up your nose?" Mr. Brixton leaned back, a smug grin slowly emerging behind the straggly broom he kept on his face he thought was a mustache. Not to be interpreted incorrectly, this grin isn't the conventional smiling gesture performed by normal humans. Mr. Brixton's smile was draining for anyone witnessing it: the edges of his lips would stretch and stretch and stretch to the point where you would start questioning if they could meet behind his head, while rivaling the speed of a slug.

At least he knows he's not America's Next Top Model, Ricky tried to amuse himself, before his impending demise. Normally, this thought would successfully entertain him throughout the lesson. But this was what Ricky classified as "normal". He cleared his throat. Here goes nothing.

"Sir, I mean Mr. Brixton, sir... Uh, I tried to explain how the definition of identity falls short when humans are added to the equation." he started, but was immediately interrupted by the roars of Mr. Brixton.

"Louder boy, louder!"

"I'm speaking as loud as I..."

"Boy, if I can't hear you how will your friend hear you? Don't rob them of your wisdom! Louder!" The man's face was covered with veins, popping all over a saggy canvas of human flesh sewn together by solely hatred for humanity. His booming voice shook the anti-smoking propaganda posters covering the cork boards of the

classroom. The same classroom that felt like a teeny tiny cage for Ricky Simmons.

He could feel the steaming hot tears weighing on his eyelids. His friends became nothing more than purplish red smudges in the background, but Mr. Brixton was crystal clear with his thin metal-framed glasses sitting on the bridge of his wonky nose, accentuating his horrid face. How? Ricky didn't know either. One thing was clear though: He needed to get out of here right now. But not without last words.

“Well, I attempted to underline how pointless having a definition of the word ‘identity’ is, but you actually showed me how wrong I was. It is true, the complexity of mankind would be burdened by a simple word but you have proved me wrong, sir. And I congratulate you for that, I really do, since while writing this essay I was certain about the reality of this concept. You showed me, there are actual people who've merged physically and mentally with one adjective. No layers, no energy... You're made up of acrimony, Mr. Brixton. I'm sorry to break this to you, but all you have is this scorching pile of hatred built inside of you that you keep spewing into others' faces. Can you really say no to that? Huh? Can you name at least one emotion you can feel that doesn't include disdain towards me in this very moment? Wow, sir, you proved me wrong today. You really did. And, before I run out of this classroom screaming 'till my lungs

burn I would like to thank you for this honour.”

And with that, he was off. All he could think of was how much he wanted this to feel like a Breakfast Club meets Die Hard kind of moment, but actually felt like running into the arms of two disappointed parents and life-long guilt. The lockers, the room numbers, the flyers, the corridors, the faces all blended in together. He was running from Mr. Brixton.

No. He was celebrating a victory. A victory against convention. Against societal barricades. He wasn't just the Special Ed kid anymore, he was a hero in the eyes of his mates and all the other students who'd suffered and broke down in the same scenario over and over again. He imagined a sparkly gold trophy sitting on his shelf, swaddled with ribbons and confetti: “The Bravest Man In The World”. He wasn't just the lonely pothead today, he was a young man who hadn't once stammered in front of the highest of authorities. Maybe not the highest authority, he also was sure he stammered a couple of times, but this couldn't take away from his achievement. Not today. He was a body of intangible body, moving at a speed never seen before. He was not his ID card, he wasn't Richmond Frederick Simmons, he wasn't Patient 001394.

He was just the boy who stood up to Mr. Brixton. Right now, that was enough.

Güherbar Görgülü UAA'21

The Waves

I'm sitting in front of my study desk. There are pens, books, torn out pages everywhere. The mess is bugging me but I don't make an effort to tidy it up. The armchair next to my bed is invisible under piles of worn-out and wrinkled clothing. The trashcan under the desk is overflowing with food wraps and crumpled pages.

This chaos is driving me crazy, or crazier would be a better term. I can't focus in this mayhem. I want to get up and fold my clothes, put them back in the closet, throw out the trash, organize the books... But even imagining it is exhausting. I don't move. I sit back, defeated. I'm paralyzed.

I look at the sheets that are supposed to be homework. A sudden wave of stress and despair hits me out of nowhere, and my world becomes blurry with the tears blocking my vision. The voice in my head repeats the same words over and over again, like some sort of sick mantra:

"You are a failure. You can't do anything right. You'll never amount to anything. Why are you even alive? Failure. Failure."

I feel like I'm standing on a scaffold with a halter around my neck, choking the life out of me. I need to breathe, but I should also do my homework. The latter is more important, I decide. I read the same paragraph once, twice, or maybe even three times. I still have no idea what it's talking about. Nothing is registering to my brain.

I answer the questions feeling like I'm watching myself from above. My hand that is holding the pencil, tears wetting my cheeks, everything feels alien. Where am I? I can't find myself.

I check a box in my to-do list when I'm done. My phone screen lights up. Selin is calling. We're best friends, or at least we used to be, but I've been ignoring and distancing her for so long that I'm not sure if we fit into that category anymore.

I really don't want to answer but I don't want to feel like a horrible friend either. I pick up.

"OMG I missed you so much! How are you?"

"Me too! Not bad, school is killing me but..."

I can't keep up with her speed. I don't understand what she's saying. Still, my acting is flawless: I give all the right reactions, my voice is cheerful and I laugh too much. But nobody, not even Selin, can tell my fake laugh from the real one. After all, all they've ever known is the first: high-pitched, exaggerated and annoying. It gets on my nerves, I have no idea how people around me can stand it.

We talk for almost half an hour, but by then, the interaction gets unbearable. It's all too much: listening, talking, faking... I don't have the energy left. I tell her that I have homework to do, which isn't a lie, and wait until she presses "end call".

I just want to sleep, but I really need to study. Why is it so hard? What's wrong with me? I need to wash my face to sober up, but I can't handle touching my own skin right now.

I don't want to live like this, I don't believe that it will get better anytime soon. But I don't want to die either. I am a prisoner in my self-built purgatory, chained by my own insecurities and locked in by my fixation on sadness and misery. I know that I am the only one who can help me, but I don't want to. I want to drown in a sea of agony and play the part of a tragic damsel who lost her brave fight against the current pulling her down. I want people to shed tears for me and blame themselves, regretting never giving me a helping hand.

Maybe I'm just faking. Maybe there is absolutely nothing wrong with me. I know that I brought this upon myself, so I don't have the right to ask for help. But I'm in too deep now. I couldn't get out by myself even if I wanted to.

But was I ever completely sane in the first place, I ask myself. Would a normal person ever fetishize their own unhappiness to this extent and actually want to be sick? I think not. But I don't know, nothing makes sense from my distorted point of view.

I give up. I close the books and shove them all in my backpack, hoping that I'm not missing anything. I go to bed and fall asleep instantly, as my overworked brain shuts down.

When I wake up to the next day, all the thought and feeling and pain rushes back with nowhere to escape before I even leave my bed. I don't want to face a new day that will be exactly like yesterday and the day before that. And the week before that. And the month before that. Will I ever be freed from this meaningless cloud of melancholia that's surrounding me? I get up and go to the bathroom. I don't have a choice.

Days turn into weeks and they turn into months, and my former assumption proves to be wrong: things do get better. Maybe not completely, but at least the halter is looser. It's still there, waiting on an ambush to get me. But it's okay, I've gotten used to it. I've learnt that there is nothing glamorous about suffering and that there is so much more to life than wallowing in self-pity. I've grown, and that means that I can keep my head above the waves that used to drown me.

Defne Yücebaş

Dasya

Kümlük

Elif Erzincan UAA'20

Beni Ben Yapanlara Mektup

Beni ben yapanlara,

Bir gün o kadar büyük olacağım ki, beni susturmaya gücün yetmeyecek. Susturamayacak, bastıramayacak ve dinlemek zorunda kalacaksın. Bir gün benden bıktığın zamanları özleyeceksin. Çünkü alıştığın her şeyimi alıp gideceğim, istenmediğimi hissettiğim ilk an karar verdiğim gibi. Bir gün, herkesin takdir ettiği biri olacağım ve şansın varken sırtımı sıvazlamadığına pişman olacaksın.

Sen bana en nefret edilesi duygu olmasına karşın, insanı bir amacına ulaşması için en çok teşvik edenin korku olduğunu öğrettin. Bense umursanmadığını hissetmenin ve hiçbir zaman yeteri kadar iyi olamamanın nasıl hissettirdiğini öğreteceğim sana. Uzak kalmak bazen sorunları çözmeye çalışmaktan daha iyidir çünkü. Kendini ispatlamak için akıntıya karşı kulaç atmaktansa kendini bıraktığında, vardığın yerde değer görürsün bazen. Birinin onayı için yaşarken sana doğru uzatılan başparmakları, aşağı yukarı sallanan kafaları görmezsin bazen. İşin doğrusu, bazılarının seni ve yaptıklarını anlamayacaklarını kabullenmen gerekir aslında.

Herkes evini, ülkesini çizirken benim uçak çizmem nedendi, biliyor musun? Herkesin mutlu hissettiği yer yuvasıyken, benim huzura kavuşmam için evden uzakta olmam gerekti. Belki çok, çok uzakta... Senden uzakta olmam gerekti aslında, çünkü varlığın aidiyet hissinin kutsallığını kirletiyordu. Gitmek istedim, senden kaçabilmek ve bende bıraktığın bütün yaralarımı sarmak istedim. Kendi kollarımla kendimi sarmak ve bana hiç söylenmemiş olan "Hepsi geçecek." sözlerini fısıldamak istedim kendi kendime. Çünkü kimse yokken bile kendi kendini avutabilmeli insan. Yoksa her yalnızlığın sonu karamsarlık olur.

Peki ben kimim biliyor musun? Ben başkalarını, hikayesinin ana kahramanı yaptığı için sayfalar çevrilirken geri planda hayatını yaşamaya çalışmış bir karakterim. Ben herkes konuşurken ağzını açamamış olanım. Ben, tüm gün gözlerini sımsıkı yumup derin nefesler alıp vererek geceleri yastığına kapanıp gece dolusu çılgınlık atmış olanım. Herkes ona tutunup tırmanırken bir kez olsun üzerindeki kileri silkelememiş, duyduklarına bir kez olsun sorgulamadan inanmış, hiç kimsenin yanlışına dev aynası tutmayıp kendi kusurlarını düşünüp durmuş olanım.

Ama artık değil. "Yaşadıklarından ders al." der ya herkes; sana bir tavsiye vermekten yoksun olduklarından mıdır yoksa gerçekten bir insanın en iyi öğretmeni geçmişteki kendisi midir bilmem ama, kendime öğretmeyi öğrendim. Her yalnız olduğumu hissettiğimde çevremdekilere aslında ihtiyaç duymadığımı, isteğimin şiddeti sebebiyle bunu bir ihtiyaç sandığımı kendime hatırlatıp durdum.

Herkesin kendi karanlık anları yok mu aslında? Arada bir hepimiz ışık aramıyor muyuz köşe bucak, karanlığımızın da bizi biz yapan şeylerden biri olduğunu bilmeden? Ben kimim biliyor musun? Ben, senin yaptığın her şeye katlanmış olanım. Ve katlanacak olan... Bana sen yaptın. Beni sen yaptın.

2020

Dilara Nur Şahin UAA'22

Ezel ve Hiçkimse

Giriş

Z

aman ilginç bir kavram.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ne? Neden “ilginç”? Ne demek istiyorsun Dilara?

Diyorum ki zaman tuhaf bir şeydir. Tamam, sanırım bu daha doğru oldu. Çünkü zaman tıpkı ergenlik çağındaki inatçı bir genç gibidir. Herkes geçme dese de geçer.

Eğer bir kereliğine hızlıca geçmesini isterseniz de yavaşça geçer. İnattır yani. Bunu Einstein adında zeki bir adam söylemiş. Onayına ihtiyacı yok ama, yine de... Çok haklısın Einstein.

İstedüğimizin tam tersini yapıyor öyleyse. “Ama neden? Bizden nefret mi ediyor? Niçin?”

“Dilara, zaman canlı değil. Hissedemez.”. Eee...Teşekkürler. Bilmiyordum. Ama yazmanın olayı bu. Hayal etmek. Haydi bir saniye gözümüzü kapatıp zamanın bir birey olduğunu düşünelim... Sakallı mı olurdu? Zaman dede gibi? Aslında Kronos’tan alıntı olan hani. Eski zaman tanrısı. Bence olmazdı. Yani olabilir miydi? Mantiken zamana göre geçmiş sonsuz. O yüzden aşırı yaşlı. Ama gelecek de sonsuz. Yoksa çok mu genç? Belki de orta yaşlıdır, kim bilir?

Sizi bu kitaba halatla bağlayamam. Ama eğer aranızda beyin fırtınası seven varsa benim gemime atlayabilir. Burada kaptan yok, rüzgar bizi nereye götürürse. Beyin fırtınasında sürüklenmeye var mısınız?

3 - 2

“Adım ne?”

“Kaç yaşındayım?”

“Neredeyim?”

“Amacım ne?”

“Ben kimim?”

Bunları söylerken, daha doğrusu düşünürken, etrafına baktı. Koyu maviydi, yok hayır siyah... Belki de yeşil? Emin değildi. Hiçbir şeyden emin değildi ya. Keşke bilseydi. Keşke hatırlasaydı. Keşke yalnız olmasa-

“Merhaba.”

Ne? Neler oluyordu? Kimdi bu? Ses çok güzeldi. Düşünmesini engelliyordu. Çok yumuşak pürüzsüz... Sanki onu çağırıyordu. Umutsuzca etrafına bakındı. Neredeydi? Onu bulmalıydı! Mutlaka, mutlaka, mutlaka... Neredeydi? Umudunu kaybetmişti. Yoktu işte. Gözlerini yumdu. Bunu hak edecek ne yapmıştı ki? Hatırlamıyordu. Bu onu suçlu yapar mıydı? Belki yine olsa yapmazdı aynı hatayı. Gözleri tuzla yandı. Gözyaşı.

“Yalnız değilsin.”

Gözlerini açtı. Oradaydı ve çok güzeldi. Bir kadın. Zarif ve ince

Dilara Nur Şahin

yapılıydı. Gözleri kocamandı. Sık kirpikleri tarafından çevrelenen inanılmaz ve büyüleyici bir pınar, rengi... Emin değildi. Gür ve kısa saçları da öyle. Bilmiyordu, ayırt edemiyordu. Emin olduğu tek bir şey vardı. O da güzel olduğuydu. Bu gerçek de onun gözlerinin daha çok tuzla yanmasına sebep oluyordu.

Kadın elini yüzüne koydu. Tüy gibi yumuşacıktı. O gözler gözlerini esir almıştı. Kadın göz yaşlarını sildi.

“Ben seninleyim”

Dili tutulmuştu. Gözleri çok fena yanıyordu. Ve boğazında yumruk boyutunda bir yumru oluşmuştu. Ayakta duracak güç bulamıyordu. İşte o anda boğazından boğuk bir hıçkırık yükseldi. Ve kadının kolları arasına yığıldı.

5 - 3

Gözleri kapalıydı. Birkaç dakika önce uyanmıştı ama gözlerini açmamıştı. Bu anın bitmesini istemiyordu. Kadın başını okşuyordu. Ayakları sanki bir sıvının üstündeydi. Ama tuhaf bir şekilde batmıyordu. Yumuşak bir zemin gibi üzerinde durabiliyordu. Aca- ba tam olarak neydi?

“İkisi arasında bir şey.” dedi kadın sakince.

“Zihnimi mi okuyorsun?” dedi gözlerini açmadan.

Kadın kıkırdadı. “Hayır. Sadece çok sesli düşünüyorsun.” Adam

gülümsedi. “Bu da ne demek oluyor?”

Kadın cevap vermedi. Ama tatlı tatlı güldü. Adam gözlerini açtı. Dişleri bembeyazdı. Kadın doğrulup elini uzattığında ilk başta afalladı. Ancak birkaç saniye sonra kalkması gerektiğini anladı.

Bir süre konuşmadan güzel manzaraya baktılar. Sonsuz ve hareketsiz bir deniz gibiydi. Ama cam kadar pürüzsüz ve berraktı. Adam büyülenmişti. Ama sonra aklına gelen bir şey tüm büyüü bozdu. Artık o kadar güzel değildi sanki her şey.

“Sen kimsin? Ben kimim?”

“Bu çok zor bir soru biliyor musun?” Kadın gülümsedi. Adam odaklanmak için kaşlarını çatınca ciddileşti. “Bana Ezel diyebilirsin. Ama senin için bir şey söylemeyeceğim. Bu senin cevaplaman gereken bir soru çünkü.”

Adam aşağı baktı. Gördüğü şey Ezel’in yansıması yanında çok ... anlamsızdı. Tek renkler gri ve beyazdı. Gözünde iris yoktu. Bir tek beyaz göz akı. İstemsizce yüzünü elledi. Saçı veya kaşını bile yoktu. Fazlasıyla sadeydi. Ezel fazla süslü gözükte bir an gözüne.

“Hiçkimse” dedi adam. “Ben Hiçkimse’yim.”

Ezel omuz silkti. “Öyle diyorsan öyledir.” Ve Hiçkimse’nin elini tuttu. “Hiçkimse.” dedi sakince.

Devam edecek...

Dilara Nur Şahin

Doğa Deniz Şahin UAA'20

Gölgelenen Kimlikler

B

iriyle tanıştığımızda birkaç dakikalık bir laflamadan sonra o kişi bizde mutlaka bir izlenim bırakır. Dış görünüşü, mesleği, kullandığı kelimeler, konuşma tarzı, bakışları, giyim kuşamı ve daha pek çok özelliği kişinin bizde bıraktığı bu izlenime katkıda bulunur. Bazılarımız bu sayılı dakikalar içinde geçen konuşmadan hemen sonra

bu kişinin kim olduğu hakkında bir yargıda bulunur. Halbuki, varılan bu yüzeysel sonuç karşımızdaki kişinin iç dünyasının oluşturduğu derin okyanusun sadece yüzeyine ayağımızın ucunu batırmaktan farklı değildir. Daha sonraki konuşmalarımızda ise bu kişinin fikirlerini dinlerken ilk konuşmamızda oluşturduğumuz yargıyı temel alırız ve bu hatalı temel üzerine başka düşünceler de ekleyerek karşımızdaki kişi ile belki de hiçbir alakası olmayan bir sonuca varırız. İşte, insanların kimlikleri hakkında doğru sonuçlara varabilmek adına fikirlerini dikkatle ve sabırla dinlemeli, yüzeyde gördüğümüzden derine inmeye çalışmalıyız. Çünkü ön yargılarımız bireylerin gerçek kimliklerini gölgeler.

Çoğumuzun içinde her şeyi olabildiğince hızlı bir şekilde sonuca bağlama arzusu vardır; yani basitçe çoğumuz sabırsızdır. Bu sabırsızlığımız çoğu zaman ilişkilerimize de yansır. Daha sık olarak çocukluğumuzda görülse bile, yetişkinliğimizde de sabır benliğimizin bir parçasıdır. Mesela, birini ilk defa gördüğümüzde başka birine bağıryorsa, büyük bir kısmımız o kişinin agresif olduğu sonucuna varır; konuşmalarında o kişinin kendisine de bağırabileceğinden endişelenir. Halbuki, kolayca "agresif" etiketini yapıştırdığımız bu insanın neden bağırdığını, sabrının ne kadar zorlandığını veya ne kadar hassas olduğunu

 Hande Genç

bir konunun söz konusu olduğunu bilemeyiz. Tanık olduğumuz tek bir olayın o bireyin kişiliğini şekillendirmesine izin veririz ve belki de çok renkli bir kişiliğin üzerine büyük bir perde çekeriz.

Bir insanın giyimi belki de onun hakkındaki en güçlü izlenimi bırakan unsurdur. Evet, çoğu zaman birkaç kumaş parçasını kullanarak insanları nitelendirmekten çekinmeyiz. Tarih boyunca süregelen ırk, din ve cinsiyet ayrımcılığı da insanlar hakkında varılan bu ani yargılar ile ilgilidir. Ayrımcılığa maruz bırakılan şahsiyetlere de kendini ifade etme fırsatı verilmemiş, birkaç ki-

şinin bu insanlar hakkında oluşturduğu yargılar doğrultusunda hareket edilerek gaddarca muameleler görmüşlerdir. Kişilikleri, yargılar tarafından gölgelenmiş, yaşanmışlıkları hiçe sayılmıştır. Onları kendileri yapan, onlara birer kimlik veren unsurlar göz ardı edilmiştir.

71

Kimlik, bir insanın dili, dini, ırkı, mezhebi, cinsiyeti, ekonomik durumu veya dış görünüşünün kapsayabileceğinden çok daha öte bir kavramdır ve kimliği bu basit kavramlarla sınırlandırmak kişinin küçülmesine neden olur. İnsanların kimliklerini

gerçek anlamda keşfetmek, iç dünyalarına geniş bir pencereden bakmak istiyorsak kafamızda dikkatsizce oluşturduğumuz yargıların onların kimliklerini gölgelemesine izin vermemeli, duygu ve düşünce dünyalarını keşfetmek için çaba sarf etmeliyiz. Bu keşif ön yargılarımızdan kurtulmakla başlar. Ne zaman somut unsurlara aldanarak insanları etiketlendirmeyi bir kenara bırakıp empati kurmaya çalışırsak ve onların da anlatılmamış pek çok hikayesi, su yüzüne çıkmamış duyguları ve kendilerine sakladıkları düşünceleri olduğunu kavrarsak, işte o zaman insanların kimlikleri hakkında gerçek çıkarımlarda bulunabiliriz.

Ash Karabulut UAA'20

Herkes Üşüyor Aslında

Soğuk. Günün yavaştan eskidiği bir saatte yürüyorum. Köprü'nün sonunda beliren şehir ışıklarına doğru yol alıyorum. Ayaz içime işliyor. Benimle beraber ona yakın insan var. Birbirimizden habersiz, adımlarımızı sıralıyoruz. Çoğu çoluk çocuk sahibi olacak yaşta, başlarını öne eğişlerinden belli. Kim nereye yol alıyor bilemem. Köprü'nün sonunda kimini huzur bekliyor. Kimi gurbetle yüzleşmeye gidiyor. Kimi hiçliğe karışıyor. Kimi cevap arıyor, kimi alışılmış yaşantısının devamlılığını sağlıyor. Bense şunu biliyorum; günün bu saatleri geldi mi herkes üşüyor.

Epey olmuş buralardan geçmeyeli. Ben uğramayalı şehrin kadim dostu köprü de yaşlanmış. Korkulukların bazısı pas tutmuş. Birazının siyahı solmuş. O da bizler gibi yara bere almış. Eski aydınlığından eser yok şimdilerde. Lambalar tek tük yanıyor. Hepimizin ilerisinde, köprü'nün ucuna doğru koşutran adımlarla ilerleyen bir adamın silik görüntüsü takılıyor gözüme. Bir eliyle paltosunu, öbür eliyle beresini kavramış. Rüzgarla anlaşmazlık yaşıyor. Yetişmeye çalışıyor bir şeylere, bir yerlere. Oldukça aceleci. Köprü'nün sonuna yaklaştıkça adamı seçemez oluyorum. Fark ediyorum ki şu saniyenin öncesinde kim olduğundan çok, köprü'nün diğer tarafında kim olacağı ilgimi cezbediyor. Meçhul olan şaşırtıcı geliyor bana.

Düşünüyorum şimdi. Adını sanını bilmediğim bu adamı çiziyorum gözlerimin önüne. Biraz ondan serpiştiriyorum, biraz bundan. Herkes gibi resmediyorum onu. Beklentileri var, üzüntüleri var, mutlulukları var. Öylesine bir işi var, yüksek rütbeli değil. Belirsizliklerle boğuşuyor. Sokakları arşınıyor, yoruluyor. Günün sonunda bir köprü'nün başında beliriyor. Hasret kaldığı sevgilinın sıcak kolları onu sarıp sarmalamaya hazır. Özlemin yıpratmış yüreği avare. Beklemek canına tak etmiş. Adımları heyecanına ayak uydurmaya çalışıyor. Koşuturuyor. Hızlandıkça, geride bıraktıkları çoğalıyor. Kavuşmak arzusuyla başını yastığa koyduğu akşamlara bigâne düşüyor. Gönlü ferahladıkça başkalaşıyor. Köprü'nün başlangıcındaki adam değil artık. Sevgiye doydugu bu gece, ona büsbütün farklı bir yol çiziyor.

Hayat, ona yepyeni bir rol teklif ediyor.

Adamı yeniden köprü'nün başında hayal ediyorum. Bu sefer ardına bakıyor sıkça. Hayli bunaltıcı bir yakalamacanın içine hapsolmuş. Kovalayanları geride bırakmak istiyor. Yeni bir hayata başlama ümidiyle uyandığı sabahları olsun istiyor. Hızlanan adımları bu sefer diriltiyor onu. Endişelerinden birer birer sıyrılıyor. Umutlarının öncülüğünde bilmediği cedit kimliğine bürünüyor. Yeniden doğuyor, bambaşka doğuyor.

Nihai senaryoma layık bir başrol olsun istiyorum bu sefer. Bu müphem adamı az biraz süslüyorum. Yaşımı arttırıyorum, yaşamışlık ekliyorum. Kendimden pay biçiyorum. Ben katıyorum ucundan kıyısından. Ona yalnızlığı takdim ediyorum. Bu sefer adam koşuturmuyor. Köprü'nün öbür ucunu farklı kılan, hislerini ayaklandıran herhangi bir farkındalığı olmaksızın yol alıyor. Bir başına. Usulca etrafını seyrediyor. Yağmurun izlerini taşıyan asfaltlardaki su birikintilerine basıyor. Gençliğini diriltmek adına son çabalarını sarf ediyor. Birikintideki yansımasında tanıdık bir çehreyle karşılaşmayı umuyor. Direnişi etrafı kırışıklarla bezeli iki çift gözle son buluyor. Hayatın esirlerinden bir başkası olarak yürüyor. Kim olduğundan habersiz, kim olacağından habersiz. O da benim gibi. Hayal kuruyor sıkça. Düşüncelerine veriyor kendini. Yolun başında yalnız, sonunda yalnız.

Soğuk. Hava gittikçe kararıyor, şehir ışıkları yanibaşımında artık. Birlikte yola çıktığım yabancı dostlarım farklı farklı yollara serpiliyor. Her biri hayatın içine dalıyor bir kez daha. Her biri yaşamın sunduklarına göre kararlar alıyor. Her birinin talihine bakır kimlikler düşüyor. Öyle vakitler geliyor ki yanlış zamanda yanlış rolü seçiyorlar. Yerle bir olup yeniden ayağa kalkıyorlar. Bu yabancı dostlarımın hepsi gün geçtikçe değişiyor. Binlerce hayata dokunuyor, binlerce iz bırakıyorlar. Hepsi kendi benlikleri arasında gidip gelirken bocalıyor. Bense şunu daha iyi kavriyorum, hepsi birbirinin aynı, hepsi yorgun aslında. Bense şunu biliyorum, günün bu saatleri geldi mi herkes üşüyor aslında.

Mehmet Ekin Doğan UAA'22

Kimlik Kartı

Hepinizin bildiği gibi dergimizin bu yarıyılıda seçtiği tema “Kimlik”. Kimlik deyince bazılarımızın aklına dini kimlik, milli kimlik veya cinsel kimlik gibi kavramlar gelir. Dergimizdeki pek çok yazarın da benliğimiz ile ilgili yazı yazmakta olduğunu düşünmekteyim. Nitekim, beni tanıyan insanların çok iyi bildiği gibi genellikle somut düşünür ve de bir problem olduğu zaman en yüzeysel yolu seçerim. Şimdi de böyle yapıyorum. Evet dostlar, bu gün sizlerle Türkiye ve dünyadaki kimlik kartları ile bilgilerimi sunacağım.

Günümüzde neredeyse kimlik kartı veya numarası olmayan birisi kalmadı. Herkes bir ülkenin korumasının altına girmiş ve de böylelikle çeşitli sorumluluklar ve de haklar almış bulunmaktadır. Son yıllar içerisinde, insanların kimliğe sahip olup olmamasından daha çok hangi ülkenin kimliğine sahip olduğunun önemli olduğunu görmekteyiz. İnsan hakları çerçevesinde, neredeyse bütün dünya halkı umumi haklarına sahip olabilmektedir. Peki, biz fazlasını istersek? İşte bu durumda, hangi ülkenin vatandaşlığına mensup olduğunuz büyük bir önem kazanmaktadır. Daha gelişmiş ülkeler size daha iyi haklar sağlayabilmektedir. Bu da sizin “Kimlik” denilen bu kavramın yarattığı hiyerarşide daha yukarıda olmanızı sağlamaktadır. Kısacası modern milliyetçiliğin bir ürünü de denilebilir.

Birer Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olarak bizler de Türkiye Cumhuriyeti Kimlik Kartı sahipleriyiz. Bir kısmımız ise yenilenmemiş halleri ile “Nüfus Cüzdanları” kullanmaktadır. Her şey bildiğimizden çok önce başlamıştı. Osmanlı İmparatorluğu'nun son yıllarında yürürlüğe girmiş olan “Devlet-i Aliyye-i Osmaniyye Tezkiresi” günümüzde kullandığımız nüfus cüzdanlarından görünüş olarak farklı olmasının dışında, resmi kayıtlara dayandırılması başarılmadığı için kısa süre içinde vazgeçilmiştir. 1905'te yapılan bir nüfus sayımının ardından ise “Hüviyet Cüzdanı” adında nüfus cüzdanları kullanılmaya başlanmıştır. Hayatın her alanında kullanılması planlanan bu kimlik belgesi, ülkenin çöküşünden bir süre sonra geçerliliğini yitirmiştir.

Cumhuriyetin kuruluşundan kısa bir süre sonra ise “Nüfus Cüzdanları” hayatımıza girmiştir. Bu cüzdanlarda; soyadı, adı, baba ve ana adı, doğum yeri gibi bilgiler yer almaktadır. Bir süre sonra nüfus cüzdanı renkleri mavi ve de pembe olarak ikiye ayrılmıştır. Bunun ardından yapılan en çarpıcı değişiklik ise şüphesiz olarak “MERNİS” projesinin hayata geçirilmesidir.

MERNİS projesini kısaca özetleyecek olursak hayatımıza T. C. kimlik numarasını getirip şahsi bilgisayarımızı elektronik düzleme getiren uygulamadır. Pek çoğumuz fark etmese bile hayatımızda etkisi büyüktür. Eskiden kullanılan farklı numaralar tek bir taneye indirgenmiş ve de işlerimizi hızlandırmaya odaklanmıştır. Nitekim bu büyük bir devrimin ilk adımıdır. Gelecekte bütün işlemlerimiz tek bir kart, numara veya internetteki bir kod ile yapılacaktır. Bu sistem; suçluları yakalamak, kişinin üzerindeki bir değişikliğin hemen fark edilip sisteme kaydedilmesi hatta hareketlerimizin fark edilmesini bile sağlayabilir. Tabi ki bunların hepsi birer olasılık. Şu anki işlevi ise bahsettiğim gibi gereksiz karışıklıkları önlemek ve de e-devlet yapışması konusunda dünyanın öncüsü olmak şeklindedir.

 Nihan Gönendir

MERNİS projesinin bir sonraki adımını ise şu an yürürlükte olan çipli kimlik kartlarıdır. Eğer kimliklerimizi herhangi bir şekilde kaybedersek veya yenilersek, bu kimlik kartları eski nüfus cüzdanlarının yerine geçmektedir. Bu okulda okuyan kimi arkadaşlarımız da çeşitli okullara kayıt başvurusu veya sınava kayıt yapmak gibi sebeplerden dolayı kimliğini değiştirmiş bulunmaktadır. Bu kimlik kartlarında daha önce var olan bazı bilgiler kaldırılmış ve de yeni bilgiler eklenmiştir. Bu bilgilerin en çok ses getireni parmak izidir. Bazı insanlar şiddetle parmak izinin, kimlik bilgilerinin içinde bulunmasına karşı çıkmış ve de bu sistemin bizim özgürlüğümüzü elimizden alacağını bile savunmuştur. Böyle bir bilginin suçluların tespiti gibi durumlarda kullanılabilmesi gibi özel hayatın mahremiyetini bozabileceği düşünülmektedir. Gelecekte parmak izi kullanılarak, bir insanın yanında kimlik kartı bulundurmaması durumunda parmak izinden kimliği anlaşılabilir. Bu kimilerini şüpheye düşürmüş olabilir ancak daha bu projenin yarattığı sonuçları görmek için çok erken. İnsanları bir diğer şüpheye düşüren konu ise “Türkiye Cumhuriyeti Kimlik Kartı” yazısının altında bir de İngilizce anlamının bulunmasıdır. Bunun yapılmasının asıl nedeni ise, kimlik kartının gelecekte bir pasaport görevi görmesi planlanmış olmasıdır. Bu kartın boyutuna göre olan önemi sizi de şaşırtıyor mu? Bu kimlik kartı ile ilgili en önemli şikayetlerden bir de bu. İnsanlar bu kimlik kartını kolayca kaybedebilir ancak bir o kadar kolayca taşıyabilir. Eğer bu kartın boyutu sizi şaşırttıysa bir de gelecekte nasıl bir hale bürünebileceğine bakalım. Gelecekte, ayrı olarak bir kağıt veya kart parçası taşımak zorunda kalmayacağız. Derimizin altına yerleştirilen implantlar artık bütün işlevlerimizi görmüş olacak. Bazı milyarderler bu sektöre yatırım yapmaya başlamışlar bile. ABD de yaşayan bir aile ise derisinin altına

yerleştirilecek olan implantların üzerlerinde denenmesi konusunda gönüllü olmuştur. Gelecek belki de sandığımızdan daha yakındır. Unutmayın ki bu yazıda bahsettiğim her şey olasılık çerçevesindedir. Bizim verdiğimiz bu bilgiler birleştirilip üst düzey bir kullanıcının kontrolü altına girerse, özel yaşamın bir anlamı kalır mı? Peki böyle bir durumda kimliğimizden kurtulmayı denersek? İşte o zaman ise benlik eksikliğine sahip olduğumuz kanaati ile bir tımarhaneye mi atılırız? Ya da her şey olumlu ilerleyecek de verdiğimiz bilgiler sadece bizim iyiliğimiz için mi kullanılacak? Bunlara zaman karar verecek dostlarımız. Kesin olan bir şey var ise o da bir zamanlar kendimizden ayırdığımız bu kağıt parçaları ile tekrar bir bütün olacağımızdır.

Kaynakça:

- <https://www.nvi.gov.tr/hakkimizda/projeler/mernis>
- <https://www.nvi.gov.tr/hakkimizda/projeler/tc-kimlik-karti/turkiye-cumhuriyeti-kimlik-karti>
- <http://www.hurriyet.com.tr/osmanlidan-gunumuze-turkiyenin-kimlik-kartlari-40064376>
- <https://www.nvi.gov.tr/hakkimizda/tarihce/cumhuriyet-donemi>

Selin Deniz Akdoğan UAA'22

Kimlik

O dun işlenmeden önce sadece bir ağaç parçasıdır. Onu işlerler ve sandalye, masa gibi eşyalara dönüştürürler. O andan itibaren de o biçimlendirilmiş haliyle yer eder aklımızda. Kimse sandalyeye ağaç demez ve özünde bir ağaç olduğunu düşünmez.

Kimlik bizim özümüz, doğuştan gelen özelliklerimiz değildir. Ter-
cih ettiğimiz isim değildir bazen, bize verilen isimdir veya sınıflandır-
madır. Göreceli bir kavramdır kimlik. İhtiyaçlar, durumlar, mekanlar
ve bakış açılarına göre değişebilirler.

Kimlik benliğimizin başkalarının isteğine göre yönlendirilmiş
halidir. Başkalarının bizi görme şeklidir. Hatta önyargıdır. Kimliği-
miz, aidiyet duygusu ile inandığımız ve çoğu zaman sorgulamadan
kendimizi karıştırdığımız bir halüsinasyondur. İçinde kişisel beceri-
ler, düşünceler, farklılıklar, kişisel ayrıcalıklar barındırmaz.

Kimlik, siyasal-sosyal-etnik-dinsel-cinsel olmak üzere farklı bo-
yutlarda da değerlendirilebilir. Bazen bu kimliklerin bazıları çeşitli
sebeplerden dolayı diğerlerinin önüne geçebilir. Bazen de çelişkiler ve
karmaşalar yaratabilir. Örneğin bir insan oy kullanırken, farklı söy-
lemlerde bulunan partilerden hangisini seçeceğine, etnik kimliğine
göre mi dinsel kimliğine göre mi yoksa sosyal kimliğine göre mi karar
vermelidir. Dolayısıyla kimliklerin insanları harekete geçirmek için
oluşturulmuş kavramlar olabileceğini de düşünebiliriz. Çünkü kim-
lik farklılıkları yere, zamana, ihtiyaca göre değiştirilmekte, kullanıl-
makta veya ön plana çıkarılmaktadır. Örneğin, şöyle bir çağrı yapılsa:
"Tüm işçiler greve!" işçiler diğer tüm kimliklerini bir kenara bırakıp
sadece işçi olduklarına odaklanırlar.

Fakat şu bir gerçektir ki, toplumun en küçük parçasında dahil kim-
lik oluşumları gözümüze çarpar. Daha doğarken adımız verilir, belli
bir aileye, sosyal çevreye, sınıfa, zümreye, siyasal görüşe sahip olarak
geliriz dünyaya. Bazen verilen isimler bile başkalarının gözünde kim-
liğimizi oluşturabilir.

Toplumda kimliksiz olabilmek mümkün değildir. Hepimizin bir
çok alanda bir kimliği vardır. Bunlardan bazıları belki dönüştürebil-
ir, ortadan kaldıracaktır ancak bazıları kalıcıdır ve sonraki nesillere
aktarılacaktır.

İnsanların sahip olduğu kimliği iyi tanınması, araştırması ve sor-
gulanması gerektiğini düşünüyorum.

Kimliğimizin evrensellikten uzak olmaması dileğiyle...

Melis May Sarfati

Duru Derin Karacalar UAA'21

Mor İnek Olmak

Kimlik bizi biz yapan, parmak izi misali farklı kılan. Kimliğini kaybetmiş insan, aynı dümeni kırılmış yelkenlinin rüzgarın etkisiyle oradan oraya savrulması gibi hep başkalarının etkisi altında kalır. Kendi rotasını belirleyemez, akıntının içinde kaybolup gider. Kimliğimiz iskeletimiz gibi bizim temelimizi oluşturur, hayatta

dik bir duruşa sahip olmamızı sağlar. Nasıl iskeletimiz olmadan sadece bir kas kütesinden ibaretsek; kimliğimiz, kişiliğimiz olmadan da yalnızca bedenden ibaretiz.

Peki kimlik sadece nüfus cüzdanımızda yazan on bir haneli sayıdan mı ibarettir, içinde derin manalar barındıran bu kavram basit verilerle açıklanabilir mi? Böyle karmaşık bir kavram, somut unsurlarla açıklanamaz. İnsanın davranışları gözlemlenebilir olsa bile kişinin yaptıklarından kimliği hakkında çıkarımlara varmak mümkün değildir. Bu durum, insanların davranışlarında gerçek kimliklerini yansıtmaya kadar içten olmamalarından kaynaklanmaktadır. İnsan ırkı, varoluşunun başlangıcından beri uyumlu olmanın hayatta kalmayı sağladığını gözlemlemiştir. Öyle ki bu durum ata sözlerine bile yansımıştır. Ne demiş atalarımız: “Sürüden ayrılanı kurt kapar.” Bu yüzden de insanlar kendi kişiliklerini farklı kılan özelliklerini törpülemeye çalışmış, sürünün geri kalanına ayak uydurmuşlardır. Hayatta kalmak uğruna geliştirdikleri bu yöntem, insanların çok önemli bir unsuru kaybetmelerine sebep olmuştur: “Kimliklerini.” Bu koyun sürüsüne ayak uydurmayan birkaç kişi olsa da böyle kim-

seler toplum tarafından “marjinal” olarak damgalanmış, dışlanmış ve sindirilmiştir. Genlerimize kazınmış olan “normal olmak iyidir” düşüncesi 21. yüzyılda bile etkisini göstermektedir ve maalesef ki göstermeye devam edecektir. Bunun en basit örneğini görmek istiyorsanız bir okula gidin ve sınıftaki öğrencileri gözlemleyin. Bir süre sonra öğrencilerin cevaplarının birbirinin aynısı olduğunu, tek tip ve kalıplaşmış düşünceler üzerine kurulu olduklarını fark edeceksiniz. Olur da gözünüz var gücüyle yazdıklarını silen bir öğrenciye ilişirse bilin ki o öğrenci yanıtını diğer arkadaşlarınınkinden ayıran o eşsiz ve kendine özel detayları adeta yok etmekte, “normalleşmek” uğruna basitleştirmekte ve klişeleştirmektedir. Peki bu küçük çocuk, ayağa kalkıp gururla yazdığı o eşsiz eseri okusaydı toplumun onu bir bataklık gibi içine çekmesine izin vermeyip tutunacak bir dal bulsaydı kendini kurtarmakla kalmayıp bataklık içinde kaybolmak üzere olanları bir lider gibi çekip çıkarsaydı öncülük etseydi ne olurdu? İşte o zaman başarının anahtarına ulaşmış olurdu.

Başarılı insanlar ortalama olmaktan sıyrılıp dünyada söz sahibi olanlardır. Böyle insanlar, hayatlarında kimliklerini yansıtan seçimler yapmış; alanlarında çok başarılı olmuşlardır. İster çığır açan bir ressam olsun, ister mesleğinde tutkulu bir doktor, ister yol gösterici bir lider...Hayatta başarılı olmak için yapmamız gereken basittir aslında: Kimliğimizden yola çıkarak tutkulu olduğumuz alanı, bizi bataklıktan çıkaracak dalı bulmak. Ünlü yazar Seth Godin'in dediği gibi: “Başarının anahtarı göze çarpmak için farklı bir yol bulmak, tek renkli ineklerin arasındaki mor inek olmaktır.”

Hande Genç

Melis May Sarfati

Ege Bora Oral UAA'19

Silüet

Uyandı. Saat 6.42'ydi. Yüzünü yıkadı. Kahvaltılık gevreğini yiyip filtre kahvesini yudumladı. Anah-tarlarını aldı ve evden çıktı. Metro durağına yürür-ken etraf her zamankinden daha kalabalıktı. Birlik Bayramı yaklaşıyor olmalıydı. Her tarafta Çince, Rusça, İngilizce ve İspanyolca metinler asılıydı. Metro ise tıklım tıklımdı. Her yerde göğsünde dünya ambleminin or-tasında sonsuzluk işareti bulunan beyaz tişörtler giyen insanlar vardı. Metrodan indi ve okula doğru yürümeye devam etti. Acelesi yoktu, ilk dersine daha bir saatten fazla vardı. Yürürken gözü etrafta bir şeyler arıyordu; eski bir koku, bir silüet, sadece buraya özel olan ve eskiden herkesin bilebileceği bir tat. Tek gördüğü şey ise sosisli, çörek ve kâğıt kaplarda satılan değişik isimli kahvelerdi.

Üniversitenin kapısından girerken yine uzun bir aramadan geçti. Son yirmi yıldır insan kendi memleketinde bir yabancı olmuştu. Son yıllarda doğan ve yaklaşık yirmi yaşlarında olan gençler ise bu sorunla karşılaşılıyordu, onlar istedikleri her yere bileklerindeki barkodu oku-tarak girebiliyorlardı. 60 yaşında olmasa ve bu sistemin öncesindeki dünyayı bilmese bu barkodu ve daha birçok şeyi seve seve yapardı. Ona göre bu barkodlu insanlar renkli bir ambalaj kâğıdından farksızdı: ne kadar güzel görünürlerse içinde bulunanlar o kadar zararlı ve yapaydı. Üniversitenin en eski binası olan tarih fakültesine girdi. Odasına girdi. Her ne kadar son yirmi yıldaki değişimden nasibini alsada bu binada yok edilememiş bazı şeyler hala vardı: öğretmen ofislerindeki yüzlerce yıllık el halıları, özenle korunmuş işlemeli fincanlar ve daha nice... Tabi ki bir müfettiş gelecek olduğunda bunların hepsi kaldırılır, yerine daha nötr ve modern tablolar, halılar koyulurdu. Bunun sebebi ise bir öğretim görevlisinin kesinlikle her öğrenciye eşit uzaklıkta olması ge-rekmesiydi. Burada herkes birdi; dilleri, yazıları, davranışları, kültür-leri ortaktı. Bunların hepsi anayasayla güvence altına alınmıştı.

Ders saati gelmişti. Amfiye girdi, bugünkü konu yine 1. Dünya Sa-vaşı'ydı. Bu sefer dersi düzgün, müfredata uygun anlatmalıydı. Geçen sefer "Çanakkale Zaferi" demesi ona fazlasıyla pahalıya patlamıştı. Her nasılsa tarihi "objektif" anlatması gerekiyordu ama İtilaf Devlet-lerinin o dönemdeki politikaları ve Osmanlı Devleti üstündeki emel-lerinden bahsedince objektif sayılmıyor, kanıtı dayanmayan spekülasyonlar olduğunu söylüyorlardı. Tarihi gerçekten de kazananlar yazıyordu; istedikleri zaman, istedikleri şekilde. Zar zor dersini bitire-rek kendini ofise attı. Bu dünyaya ne olmuştu böyle!

Birlik adı verilen şu safсата çok sevdiği ülkesini, şehrini, kültürünü ne hale getirmişti. Kültür, ne ilginç bir kavramdır diye düşündü. Kim-se farkına bile varmadan yüzlerce yıllık kültürümüz son yirmi yılda ortadan kaldırılmıştı. Bu sadece bizle sınırlı değildi; yıllardır teknolo-

jiyle köle edilip, kendi kültürlerinden bilinçli bir şekilde soyutlaştırı-lan farklı millet ve kültürlerden milyarlarca insan vardı. Eskiden her-kes Avrupa ya da Amerika'da doğup yaşamayı isterdi çünkü bu ülkeler "gelişmişlerdi". Artık kimse buna gerek duymuyordu çünkü herkes Birlik vatandaşıydı; Birlik ise dünyanın tamamıydı.

Geçmiş, çocukluğunu düşündü. Biraz ona göre olmayan bir çağda dünyaya gelmiş olsa da kendi kültürlerinden yeterince nasibini alabil-mişti, bu yüzden de şu anki topluma sadece bir raddeye kadar uyum sağlayabilmişti. Eskiden yemekler, oyunlar hatta konuşulan dil bile çok farklıydı. Hiçbir şey şu anki gibi değildi. Şu anda herkes besin de-ğerleri belli, kalorileri hesaplanmış, genetiği değiştirilmiş yiyecekler yiyordu; zeytinyağlarının adı bile ortalarda yoktu. Türkçe; o yüzlerce yıllık kültüre sahip zengin dil, Farsçayla aynı kadere mahkûm edil-mişti. Artık insanlar genellikle İngilizce veya Çince; belli bir kesim ise Rusça ve İspanyolca konuşuyorlardı. Geri kalan her dil ya yok olmuş ya da son demlerini yaşamaktaydı. Yeni dünya buydu, herkes insanoğlu-nun kontrol edebileceği her alanda eşitti. Artık eskisi gibi din, dil, ırk gibi kavramlar kalmamıştı. Kendini düşündü, tarihi çok sevdiği için tarih profesörü olmayı seçmişti. Bu işe dünyaya yanlış aktarılan milli tarihlerini olabilen en çok kaynakla en doğru ve objektif şekilde ortaya çıkarmak için başlamıştı. Şimdi ise düpedüz değiştirilmiş, tarihi pa-lavralar anlatıyorlardı. Kurtuluş savaşı, Mustafa Kemal Atatürk, Os-manlı devleti ve daha birçok şey hafızalardan silinmişti.

Yüzü şimdiden kızarmıştı, bir hışımla kendini sokağa attı. Boğaz havası almak iyi gelir diye düşünüyordu fakat tam tersine onu daha da sinirlendirdi: aklına Dolmabahçe, Rumeli Hisarı, Kız kulesi gibi eski şanlı İstanbul'un silüeti geldi. Hepsi yok olmuştu. Her yerde yeni bi-nalar, gökdelenler vardı. Martılar bile yok olmuştu, simit olmayan bir dünyada tutunamamışlardı. Koskoca şehirde ince belli bardakta tav-şan kanı çay bile yoktu.

Eve geldi, kütüphanesine doğru gitti. Özenle sakladığı kitabını ve de Türkçe sözlüğünü aldı. Onun için bu kitap bir hazineydi. Artık hiç-bir yerde kopyası bırakılmamıştı. O, her gece uyumadan önce bu kitabı okurdu. Bu kitap onun gerçek kimliğinin tamamını olmasa da önemli bir kısmını hatırlamasına yardımcı oluyor, içini ufak bir huzurla doldu-ruyordu. Gençken değerini anlayamamış olsa da şu anda çok iyi anlı-yordu. Bu kitap gerçek, objektif tarihi olaylardan bahsediyordu. Çalış-ma masasına geçti ve ilk sayfayı çevirdi. Kitap neredeyse yüz elli yıl öncesini, tam da 1. Dünya Savaşının hemen sonrasını anlatıyordu. 1919 yılıyla başlıyordu. İki saat aralıksız kitabı okudu. Saat 21.05 olmuştu. Kitabı yerine yerleştirerek yatağına uzandı. Ertesi sabah uyanığında gerçekte kim olduğunu unutmamayı umdu. Uykuya dalarken ise aklın-da meşhur bir söz çınlıyordu: Yenilenlerin tarihini yenenler yazar.

Fethi Can Yaşar UAA'20

Tek İnsan, İki Kimlik, İki Dünya

İnsanlar, doğası gereği, düşünebilen, hissedebilen, kontrol edebilen ve yönetebilen karmaşık varlıklardır. Bu özelliklerin kişiden kişiye farklılık göstermesi her insanın birbirinden farklı ve eşsiz olduğunu gösterir. Tüm insanlar, tanımak ve ayırt etmek için diğer insanların belirli bir özelliklerini akıllarında tutar, etiket koyar. Bu etiketleme işlemi sayesinde insanlar birbirini ayırt etmiş olur, ancak bunların beraber de ön yargının temellerini atmıştır. Bu düşünen eşsiz varlıkların iç dünyalarıyla dış dünyaları birbirinden apayrıdır. Bu sebeple bir insanın iki tip kimliği vardır: içsel kimlik ve görünen kimlik.

Her insanın kendine has, mahrem olarak nitelendirilen özellikleri ve düşünceleri vardır. Diğer insanlar tarafından bilinmeyen tüm kişisel düşünceler, davranışlar ve özellikler insanın içsel kimliğini oluşturur. Bu içsel kimlik diğer insanlarla paylaşılmaz çünkü adı üstünde içseldir, mahremdir ve gizli tutulur. Bu da demek oluyor ki saklanan kişisel sırlar da bu gizli kimliğin bir parçasıdır. Eğer bu kimlik gizli tutulmaz ve paylaşılırsa insanın kendine sakladığı hiçbir şey kalmaz. Buna örnek olarak kişisel e-postaların başka insanlar tarafından okunması, kurcalanması, alay edilmesi kimseyi nasıl hoşnut etmezse, içsel kimliğin bilinmesi de bu e-postalar gibi saklı tutulmalıdır çünkü kötü niyetli insanların ellerine bir fırsat geçtiğinde içsel kimliği görünen kimliğe çevirirler ama bunu olumlu bir şekilde yapmazlar. Bu 'saklı tutulmalı' fikri bir insanın görüşlerini ve fikirlerini başkalarına söylememesi gerektiğini, kendi içine atması gerektiğini değil, bu görüşlerin korunması ve gerekmedikçe kişisel dünyamızın yakın çevreye açılmaması gerektiğini anlatır. İçsel kimlik bir bireyi özünde eşsiz kılan kimliktir.

İnsanlar mahremiyetleri haricinde kendilerini dış dünyaya,

başkalarına tanıtmak ister. Bu maske işlevi gören görünen kimlik, insanların dışarıya aktarılan görüşleri, eylemleri, davranışları ve tutumlarıdır. Bir insan gösterdiği her türlü davranışı kendi içsel kimliğine göre yapmak zorunda değildir. Netleştirilecek olursa içsel kimlik görünen kimliği etkilemek ve kontrol altına almak zorunda değildir, eğer içsel kimlik etkisi altına alırsa görünen kimlik diye bir şey geriye kalmaz. Görünen ve içsel kimliklerin birbirlerinden ayrıldıklarının en güzel örneği kötü niyetli insanların, suçluların ve yalancıların kendilerini başlarda 'iyi' birer insan olarak tanıtmak için başka insanmış gibi davranmalarındır. Bu sebeple görünen kimlik, tüm insanlar için adeta birer maske işlevi görür; saklarlar, korurlar ve sahtedirler. Maske işlevi gören görünen kimlikleri belirleyen her zaman bireylerin kendileri değildir, dışarıdaki diğer insanlar da bu maske olan görünen kimliği şekillendirir. Yorumlar, dalga geçmeler, takdir etmeler, sevinçler, üzüntüler, yaslar, görüşler, deneyimler ve baskılar ön yargıyı oluşturur. Çoğu sorunun temeli olan ön yargılar insanları öyle etkisi altına alır ki çevrelerinin de kendileri gibi ön yargılı olup aynı düşüncelere sahip olmasını isterler. Bu başkalarını etkileme, tesiri altına alma, kötüleme ve beğenme ön yargıyı güçlendirmekle kalmaz aynı zamanda görünen kimliği yani tüm insanların taktıkları maskeleri de oluşturur. Bu yargıdan yola çıkılırsa da anlaşılacağı üzere görünen kimlik insanlar tarafından oynanan tiyatronun, oyunun tam kendisidir.

İçsel ve görünen kimliklerin varlığı insanların hem iç dünyalarıyla hem de dış dünyalarıyla etkileşimde olduklarını gösterir. 'Ben' dünyasının kimliği, içsel kimlik ve 'bizler' dünyasının kimliği, görünen kimlik insanların aslında iki dünyada yaşadığının kanıtıdır. Bir insan iki dünyada nasıl yaşayabilir? Bir insan iki dünyada yaşayamaz ama iki farklı insan iki farklı dünyada yaşayabilir. Bu iki farklı kişiliği gösteren kimlikler bir insanı iki kişilikli kılar: görünen ve görünmeyen, hissedilen ve hissedilmeyen, var olan ve var olmayan...

 Hande Genç

Cem Çaldağ UAA'21

Ve Perde

"Nasıl desem? Annem... Diğer insanların arasında bir müstesna olduğum kanısında hala. İki yıl içerisinde doksanlarına merdiven dayayacak. Fakat ona evini sorsan hala film setleri der. Fırtına gibi bir hayat yaşadı. Yorucu temposunu asla kaybetmemiş, renkli gençlik döneminden sonra bu yaşlılık yıllarının tekdüzeliliği dramatik bir etki yarattı kadıncağımızda. Haliyle de ister istemez inkar etti bu yatalak geçireceği yılları. Bu yüzden ona yanlış bir şeyler söylememek için dikkat et, emi kızım? Bir anda öfkesi burnuna geliyor, sonrası ise saatlerce süren azar... Geçen bakıcıyı da böyle kaçırdı zaten. Biz de son çare olarak sana geldik."

"Ay tamamdır Gülay Teyzecim. Yıllardır birlikteyiz, hiç yüz üstü bıraktığım oldu mu sizi?"

"Tabi olmadı Ayferciğim de, bu durum çok farklı. Neyse, şimdi göreceksin zaten."

Bu söz ile birlikte oturdukları eski sandalyelerden kalktılar. Attıkları her adımla gıcırdayan parkelere basa basa uzun bir hole geldiler. Evin bütününe hakim olan nostaljik ve ama bir o kadar da boğucu havanın en belirgin hissedildiği yer burasıydı. Bu karanlık holün duvarlarını gazete yazıları, posterler, çerçeveli resimler, biletler ve bunlar gibi birkaç eşya daha süslüyordu. Duvarın üze-

rindeki eski kaplama ise yırtıklar içerisindeydi. Holün sonundaki beyaz kapıya yaklaştıkça odadan gelen aydınlık daha da belirginleşiyordu. Odaya girmeden hemen önce Gülay Hanım Ayfer'i durdurup:

"Bu arada unutmadan, anneme her zaman 'Primadonna' diye hitap etmelisin. Aksi takdirde sinirleniyor." dedi. Fakat Ayfer'e bütün bu uyarılar beyhude geliyordu. Ne evin karamsar havası ne de Gülay Hanım'ın sayısız uyarıları gözünü korkutmuştu Ayfer'in. Yüzüne yeni biriyle tanışacağı zaman kondurduğu sıcak ama bir o kadar da sevimsiz tebessümünü yerleştirip odaya girdi.

Karşılarında onları tüm endamıyla bekleyen yaşlı bir kadın duruyordu. Süslenmiş püslenmiş, kokular sürmüş, en sevdiği koltuğuna oturmuştu. İlk göze batan yanı ise inci küpeleri ve kolyesiydi. Kırmızı rujunun yanında, ona güzel bir sadelik katıyordu bu takılar. Ayfer'i görünce, o da yıllarla birlikte gerçekliğini kaybetmiş gülümsemesiyle karşılık verdi. Ayağa kalkmadı. Sadece:

"Buyur kızım gel karşıma otur." demekle yetindi. Yaklaşık bir dakika kadar herhangi bir şey demedi. Sadece Ayfer'i baştan aşağı birkaç kez süzdü. Bu sırada Gülay Hanım nefesini tutmuş, annesinin ağzını açmasını bekliyordu. Bunu gören Ayfer de aynı sabırla bekledi. Yaşlı kadın en sonunda sıkıca kapadığı ağzını açtı:

"Bu ne hal?"

 Defne Yücebaş

Ayfer her gün temizliğe giderken giydiği kıyafetlerine bakıp sordu:

“Afederseniz, anlamadım?”

“Bu ne hal dedim kızım. Sen benim kim olduğumun farkında mısın? Bu üzerindeki rüküş kıyafetlerle karşımda durabileceğini mi sanıyorsun? Elli beş yıllık oyunculuk kariyerimde böyle bir felaketle karşılaşmamış olan bana şimdi mi nasip düşecekti bu? Terbiyesizliğin haddi hesabı yokmuş.”

Ayfer’e ağız açma fırsatı vermeden devam etti yaşlı kadın:

“Tarihin en büyük filmlerine imza attım. Sayısız ödüller alıp hayal bile edemeyeceği kadar yüksek rütbelerdeki insanlarla tanıştım ben. Her geçen günümü dolu dolu yaşadım. Hepsini ne içinmiş peki? Karşımda senin gibi bana bu denli saygısızlık gösterecek insanlar bulmak için mi? Pes...”

“Ama Efendim, ben...”

“Bana Efendim demeyeceksin! Ben Primadonnayım! Çektiğim filmlerle Avrupalara, Amerikalara gittim. Söyle bana sen bu yurttan dışarı adımını attın mı? Atmazsın tabi, kimi kandırıyor-sun? Daha benim gibi bir insanın önemini anlayamayan biri nasıl yurt dışlarına gidebilirsin ki? Efendimmiş...”

Hayatında ilk defa bu kadar azar işiten Ayfer’in adeta dili tu-

tulmuştu. Yaşlı kadın ise hiç susmaksızın devam ediyordu:

“Tabi konuşamazsın. Bu yaptığın terbiyesizlik karşısında kimin konuşabilecek yüzü olur ki? Bir de sözde bana yardımcı olacak. Sen önce git de kendine yardımcı ol biraz. Saygı öğren de öyle gel karşıma. Yazık...”

Bu kadar azarın üzerine bir anda Ayfer’in boğazındaki düğüm çözülürdü. Yüzü turp gibi kızarmıştı. Engel olamadığı göz yaşlarıyla birlikte başladı konuşmaya:

“Siz ne kadar oyuncuysanız ben de o kadar ev hanımıyım. Onca yıldır yaptığım hiçbir işte kimseyi şikayetçi bırakmadım ben. Her daim sonsuz ciddiyetimi korudum ve etrafımdakilerin takdirini kazandım. Siz ise birinin giydiği kıyafet yüzünden bu kadar rahatsız olabilen bir insansanız gerçekten asıl size yazık. Hayatımda böyle azarlanmadım ben...”

Tam devam ediyordu ki, arkadan Gülay Hanım’ın kahkahaları onu kesti. Bir anda boşluğa düştü Ayfer. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Gülay Hanım ise alayına gülüyordu. Ardından bu kahkahalara yaşlı kadınlıklar de eşlik etmeye başladı. Ayfer, bir Gülay Hanım’a bir de annesine bakıyordu. En sonunda da yaşlı kadının ağzında şu kelimeler çıktı katıla katıla:

“Ve perde!”

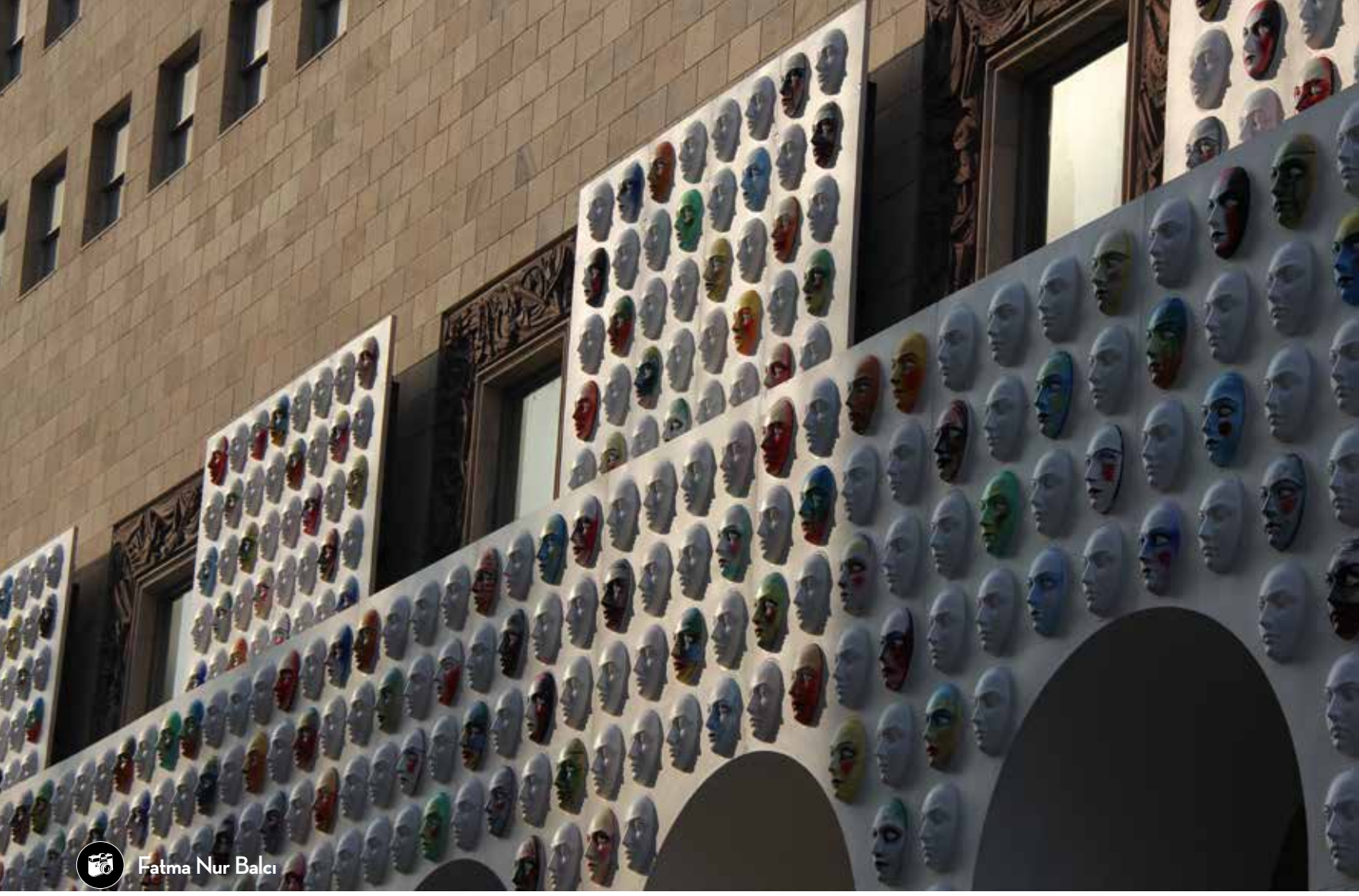

Kaan Gözütok UAA'22

Yitirilmiş Bir Kimlik

Uyandı. Saat tam beş idi. Bir şeyler farklıydı fakat henüz o hiçbir şeyin farkında değildi. Yataktan kalktı fakat bir şey hissedemedi. Ne yorgun, ne dinlenmiş; ne mutlu, ne de üzgündü. Hafifçe sırttı, ama bu sırtışın gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu anlayamadı. Mutfağa doğru yürürken o anda yaşadığı şeyin normal olup olmadığını sorguladı. Mutfağa girince hiçbir sıkıntı olmadığına kendini neredeyse inandırmıştı bile. Buzdolabını açtı ve tereddüt etmeden buzdolabında kalan son malzemeleri aldı. Esasen açlık hissetmiyor, canı da bir şey çekmiyordu ama o robotik hareketlerle kahvaltı hazırlamaya devam etti. Kahvaltı hazırlamak onun için o an bir ihtiyaç değildi, yalnızca bir alışkanlık, adeta bir içgüdüydü. Mutfakta işini yavaş yavaş acele etmeden bitirdi. Yediği şeyden hiçbir tat almamıştı. Küçük, alakasız -çoğu ikinci el olan- eşyalarla döşenmiş salonuna geçti. Salonu da en pahalı, en şatafatlı olup ilk göze çarpan şey annesinden kalma siyah piyanoydu. Annesi bir piyano öğretmeni idi. Bugünden tam beş sene önce vefat ettiği zaman annesinde öğrendiği bu beceriyi, çoğunlukla insanların yaptığı gibi, tamamen bırakacağına, daha sıkı sıkıya sarılmıştı. Her piyano çalıştığında annesini yanında hissediyor, huzur bulurdu. Piyanonun başına oturdu, annesinin en sevdiği parçayı çalmaya başladı. Bu sefer annesi orada değildi ama o çaresizce ümit etti ve çalmaya devam etti. Çalmaya devam ettikçe ne kadar bastırırsa bastırırsın sesler gittikçe kısıklılaşmaya başladı ve çıkmamaya başladı. Yaptığı müziği duyamıyordu. Çok garip bir şekilde buna tepki vermedi. Bu yaşadığı şey çok normalmiş

gibi sinirlenmedi, üzülmedi... Yalnızca oturdu. Saatine baktığında saat dokuz olmuştu bile. İşe geç kalmıştı. Buna rağmen yavaşça kalktı, hazırlandı, hiç bir şey düşünmeden işe yürüdü. Nüfus memuruydu. Yolda yürürken birlikte yürüyen, sohbet eden, gülüşen, bir şeyler yiyen insanlar gördü. Hepsine ne kadar da mutluydu. O da onlara katılabilmek istedi fakat olmuyordu. Mutluluğu içinde bir türlü hissedemiyordu. Arkadaşlarını düşündü. Aklına bulanık bir kaç resim, bir kaç sima geldi ve emin olamadı: Onun arkadaşı var mıydı ki? Hemen telefonuna davrandı ve telefonun rehberini açtı. İşinden gelen bir alışkanlık olacak herkesi isim ve soyadıyla kaydedirdi. İsimlere, soy isimlere baktı fakat hiç birini tanıyamadı. Hatırladığı yüzleri yavaş yavaş, birer birer unutturken bu yüzlerle isimleri eşleştirmeye çalıştı fakat haliyle başarısız oldu. Adeta kafasında küçük bir çatlak vardı ve kişiliğini, kimliğini kimliği oluşturan şeyler o bir şey hissedemeden kafasından akıp gidiyordu. İşe bir şekilde ulaştı, patronundan azar işitti. Sonra onu gördü. İçinde bir şeyler kıpırdanır gibi oldu fakat bu his hızla geldi ve geçti. Sanki midesindeki kelekler son bir umutla kıpırdanıp, son nefeslerini verdiler. Kendini ona aşık olduğuna ikna etmeye çalıştı ama kelekleri ölmüştü bir kere. Eğer ona hislerini itiraf ederse içinde bir şeylerin uyanacağına, her şeyi eskisine çevirebileceğine inandı. Gitti ve şansını denedi fakat o belki şimdi olmayan kişiliği, belki de dış görünüşü yüzünden onun bu hislerini acımasızca reddetti, görmezden geldi. Hiçbir şey söyleyemedi, söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Öğlen yemeği için çalıştığı yerin yanındaki restorana gitti. Menüde gördüğü ilk şeyi sipariş etti çünkü menüdeki

Fatma Nur Balcı

hiçbir şey hakkında bir düşüncesi yoktu. Yedi ama yine tat almadı. Yediği şeylerin dokusunu bile hissetmiyordu. Son bir parça yemek kalmışken durdu ve kendine ömrünün sonuna kadar aklından çıkmayacak soruyu sordu: O kimdi? Bu sabah uyanmadan önce neyi sevdiğini, neyin onu rahatsız ettiğini, Ne yapmanın onu en çok hoşnut ettiğini, ne tür romanlar okumaktan hoşlandığını, en sevdiği filmi hatırlamıyordu. O artık yalnızca kimliğinde yazan numaralardan ibaretti. Buna inanmamak, bunu inkar etmek istedi fakat nasıl reddedebilirdi ki? Bir çıkış yolu, bir çözüm aradı. Kendine yeni bir kimlik yaratabilir miydi? Elbette bu olabilirdi fakat bir şeyler hissedemediği için tamamen matematik gibi varsayımlar üzerine olurdu. Belki de böyle olması bir fırsattı ve bu ona tanıdık gelen çok değerli bir lütuftu. Bunlar çok karmaşık şeylerdi. Bu düşüncelerden sarsılarak uyandı. Herkes çıktıktan sonra ortalığı toparlayan hizmetli, kendine geldiğini görünce anaç bir şekilde evine gidip dinlenmesini söyledi. Eve giderken fark etti: her şey siyah beyazdı. Bunu nasıl fark etmediğini, ne zaman olduğunu bilmiyordu fakat bildiği tek şey artık en sevdiği rengin bile olmadığı ve olamayacağıydı. Delirdiğini, psikoloğa gitmesi gerektiğini düşünürken bile sanki her zaman böyleymiş gibi sakince evine yürümeye devam etti. Bir süre sonra durdu. Evinin adresi bir yana, nasıl bir yerde yaşadığını bile bilmiyordu. Gördüğü en yakın banka uzandı. Kafasındaki çatlak büyümüş gibi kafasındaki kimlik parçaları adeta beyninden son sürat akıyordu. Orada sızmadan önce kimliğini eline aldı, üzerindeki bilgileri özümsemeye çalıştı. Ayıldığında anladı ki uyuması kimliğini kaybetmesini engelleme-

mişti. Konuşmayı denedi. Konuşmayı yeni öğrenmiş bebekler gibi çok basit cümleleri bile güçlükle bir araya getiriyordu. Doğru düzgün düşünemiyordu bile. Konuşması için geçerli olan şey, iç sesi için de geçerliydi. Bir bebekten tek farkı vücudunun boyutuydu. Oradan geçen biri onu gördü ve endişeyle ihbar etti. Onun delirdiğini ve tehlikeli olabileceğini söyledi. Kendisi var olup olmadığından emin değilken başkalarına nasıl zarar verecekti ki? Bir grup polis geldi ve onunla konuşmaya çalıştı ama onun elinden donuk bir şekilde bakmaktan başka bir şey gelmiyordu. Polis sabırsızdı ve ona bağırmağa başladı. Polisin son söylediği şeyler kafasında bir şimşek çakmasına sebep oldu: “Sen kimsin?”. İşte yine o soru karşısına gelmişti. Bilmiyordu ama anladı ki onun istediği şey kimliği değil, bir kaç tane numara dizisiydi. Kimliğini yavaşça cebinden çıkardı ve uzattı. Polis kimliği biraz inceledi, telefonla konuştu. Daha sonra onu kolundan tuttuğu gibi arabaya bindirdi ve arabayı çalıştırdı. O, arabanın motorunun çıkardığı sesi, titreşimi duymadı. Artık o tam anlamıyla hiçbir şeyden ibaretti. Yavaş yavaş her şey gitti. O şu an neredeydi? Hangi zamanda yaşıyordu? Her şeyin bir rüya olmasını istedi, gözlerini kapattı. Gözlerini bir daha açmadı. Bu elinde kendisiyle ilgili kalan son şey ile de bağını kopardı: etrafında o an yaşananlar. O artık yalnızca çalışan bir bedendi. Ona ne olduğunu, neler olacağını bilmiyordu. Tek bildiği şey yaşadığıydı. Bu durumun ne zaman sona ereceğini bilmeden bekliyordu. Belki uzun belki de kısa bir süre sonra kendisiyle ilgili bildiği, emin olduğu son şeyi de yitirdi: Yaşayıp yaşamadığından emin değildi.

Eylül Naz Baklacı UAA'19
Deren Alanay UAA'19

İsmail Küçükçukaya ile “Kimlik” üzerine

aşarılı gazeteci ve televizyoncu İsmail Küçükçukaya ile “kimlik” ve gazetecilik üzerine sohbet ettik.

Merhaba, okulumuza hoş geldiniz. Sorularımıza bu sayımızın teması olan “kimlik” ile başlamak istedik. Sizce “kimlik” nedir?

Bizi biz yapan, bizi tanımlayan, bizi geçmişimizden bugünümüze ve yarınımıza taşıyan; belki bir kelime, isim gibi, bizim bu dünyadaki varlığımızın plakası... Bizim varlığımızı tanımlayan işarettir kimlik.

Siz hangi kimliklere sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz?

Benim kimliğimin baskın karakteri gazetecilik. Bir keresinde kız kardeşim bir röportajımı okuyup “abi sana çok üzüldüm, hayatının yüzde doksan yedisi işin.” demişti. Benim için iş değil, hayatımın özü mesleğim. Ben, aşkla ve tutkuyla bağlı olduğum bir işi yapıyorum ve kendimi böyle gerçekleştiriyorum. Benim kimliğimin içinde soru sormak var, hakikat avcılığı var, hak arama var, haksızlığa karşı sesini çıkarma var. Bütün bunları yapabilme amacı ve aracı benim için gazetecilik. İkinci sırada evlat kimliği geliyor, ailemle olan ilişkilerimi önemserim. Edinmeye çalıştığım kimlik ise ev-

rensel değerlere bağlı, her türlü etnik köken, mezhep ve ideolojik bağlantıdan uzak dünya vatandaşlığı. Demek ki kimlik bir tarafıyla bize doğuştan verilen, bir tarafıyla da bizim edinmeye çalıştığımız bir olgu. İç içe geçmiş kimliklerle, alt ve üst kimliklerle şekillenen bir kavram.

Sizce insanın kimliğini neler etkiler? Kimliği etkileyen dış ve iç faktörler nelerdir?

İnsanın kimliğini ilk olarak içine doğduğu koşullar belirler. Nasıl bir çevrede doğduğu, nasıl bir etnik kimlikten geldiği belirler. Sonrasında aile terbiyesi, aile görgüsü girer işin içine. Daha sonra ise bulunduğu durumu aşır aştımadığı, belirli birtakım gerçeklerle sabit kalması ve onları aşabildiği soruları geliyor. Mesela dünya vatandaşı olmak biraz öyle bir şey. "Ben şu kimlikle böyle bir ailede doğdum ama o kimlikler bana dar geliyor, kendimi o alana, o kafese hapsetmek istemiyorum." demek. Murathan Mungan bir kitabında "biriyle gerçekten aşk yaşadığınızda kırk kat soyunursunuz." der. Üzerinizde kırk kat giysi vardır ve bir bir çıkarırsınız. Bu kırk kat giysi, maskelerden, baskılardan, ön yargılardan arınmak gibidir. Kitapta insan ilişkileri için kullanılmış olsa da belki kimlik de böyledir. Bu kırk kat giysiyi çıkarttığımızda kalan insan kimliğidir, kişi zaafıyla, tutkularla, hayallerle, hedeflerle insandır; o zaman doğuştan gelenleri atmış olur, evrensel insana ulaşır. Demek ki kimlik edinilen ve büyük mücadele isteyen bir uğraştır.

Bugünün koşulları altında kişi kendi kimliğini ne kadar belirleyebilir? Ya da belirleyebilmeli?

Günümüz koşullarında çok baskı altındayız, pek çok insan kendi kimliğini hak ettiği gibi taşıyor. Bir kere ön yargılarla dolu bir dünyadayız. Sosyal medyanın ve kitle iletişim araçlarının kirlettiği bir dünyadayız. Bu yüzden içimize eğilmemiz gerekiyor, kimliğimiz bizim içimizde yatıyor, "ben nasıl biriyim, ben nasıl bir kimlik edinmeliyim, kimliğim bana ne diyor?" sorularını sormak gerekiyor. Potansiyelimizi aşma gayreti gerekiyor, en sonunda dedenden, annenden, babandan getirdiğin değil de sırf senin isminle anlatılacak bir kimliğin oluyor. Çaba bunun için en önemli şey.

Gazeteci kimliğinizin diğer kimliklerinize bir etkisi olduğunu düşünüyor musunuz?

Gazeteci kimliğim bana hem birtakım imkanlar, hem de birtakım sorumluluklar verdi. Benim şansım şuydu, mesleğimin bana verdiği kimlikle benim doğuştan gelen kimliğim çok örtüştü. O zaman o durum senin tüm yaptıklarını olumlu etkiliyor.

Gazetecilik okumak isteyen ama bu konuda endişeleri olan insanlara tavsiyeniz nedir?

Bizi biz yapan içimizde bir doğa vardır, onu anlamamız gerekir. Gazeteci olmak isteyenlere bu kimliği benimseyenlere devam etmelerini öneririm. Yurt dışında iyi okullar var. Yaratıcı yazarlık almalarını, kendilerini gazetecilikle sınırlamamalarını öneririm. Yazarlığa, televizyona, gazeteciliğe yönelik dersler okurlarsa hayatta mutlu olacaklarına inanıyorum.

Medyanın ve internet gazeteciliğinin sizin gazetecilik kimliğinize olan etkisi ne oldu?

Gazetede, Akşam Gazetesinin genel yayın yönetmeniydim, fakat üzerime doğru gelen bir fırtına vardı: dijital medya. Mesela siz de hiç hayatta gazete satın almamışsınızdır. Benim gördüğüm kuşak bu artık, gazete okumuyorsunuz. Bunun için, gazetemin internet versiyonunu yeniden yapılandırdım ve internet sayfasına ağırlık verdim. Gazete bitti, televizyona başladım. Televizyonda da klasik gazeteci televizyoncu olmadım, televizyonla sosyal medya etkileşimini yaptım. İzleyenlere bana sosyal medya aracılığıyla mesaj yollamalarını söyledim. Şimdi televizyonda her gün sosyal medya içeriği yaratıyorum. Şimdi herkes "multitasking" yapıyor. Dolayısıyla, teknolojiyi iyi takip etmek ve her mesleğe uygulamak gerektiğini düşünüyorum. Ben hala gazetecilik yapıyorum, yaptığım ana iş aynı. Ama, onu farklı mecralarla çeşitlendiriyorum. Yalnız, ürünün basılısı markasıdır. Eğer Hürriyet Gazetesinin basılı olmasaydı, kimse internet sitesine bakmazdı. Belli bölümlerini internet sayfasına, Instagram'a, Facebook'a koymak gerekiyor.

Lise yıllarındaki yazılarınızdan ve sizi yazmaya neyin teşvik ettiğinden bahsedebilir misiniz?

Bir kere Yaşar Kemal'i ziyarete gitmiştik, yıllar önce, dedi ki, "Her gün yazın." Yazmak ve okumak bir pratik işi. Çünkü yazarken, okurken, zihnimiz disiplin içinde çalışıyor. Bir dakika bile olsa her gün yazmak gerek. O zamanlar dergide yazardım. Üniversiteyi kazandım, Birinci Sınıfta yerel bir gazetede çalışmaya başladım, manşetler yazdım. İkinci Sınıfta Hürriyet'te çalışmaya başlamıştım. Akşamları masanın üzerinde yatıyordum, o kadar çok çalışırdım. İçimde hep yazma isteği vardı. Yazma eyleminin en büyük zemini okumak. Bu yaşımdayım, akşamları şiir okuduğum zaman ertesi gün kullandığım dil değişiyor.

Karikatür: Zeynep Pilatin

Berfin Güzel UAA'21

Kişinin Gerçek Kimliği

Sorgulayıp yargılama üzerine kuruludur insan.
Gözlemler, inceler, bir karaktere sokar her şeyi.
Sonra bir de derin anlamlar yükler bıkmadan,
Ve oluşturur kendi karakter listesini.

Gerçekler toz pembe olmaz her zaman,
Bu yüzden de yalanlarla yaşamaya razı olur insan
Gerçek kişiliğini yansıtan yerine,
Yansıttığı kişilik gerçek olmayana kalır hayran

Halbuki ne kadar önemlidir kişinin kimliği,
Kim olduğu, neleri sevdiği, neyi istediği.
İnsanlarla iletişimi, dünyaya etkisi...
Bunlara göre gelişir karakter dedikleri.

Yani kimliğidir insanı insan yapan,
En güzel hali ise
Kim olduğunu cesurca haykıran,
Fikirlerini paylaşmaktan sakınmayan.

Güzel olmaz mıydı anlayabilsek gerçekten şeffaf olanları,
Mesela kalksan şimdi,
Sorsan kendine, bir baksan etrafındakilere,
Hepsi gerçek kimlikleri ile mi bakıyorlar yüzüne?

söyleşi_ _interview

İçimizden Biri: Bir Yazar Bir Edebiyat İnsanı

Melih Lewi

Bu yıl 9. sınıf öğrencileriyle “Şiir ve İmge” konusunda paylaşım yapmak amacıyla, edebiyat ile ilgili çalışmalarını adını duyuran ve şimdilerde Stanford Üniversitesinde Karşılaştırmalı Edebiyat bölümünde olan UAA'11 mezunumuz Melih Levi'yi okulumuza konuşmacı olarak davet ettik. Serçe grubunun üyeleri olarak edebiyata gönül vermiş içimizden biriyle dergimiz için bir röportaj yapmanın tam zamanı olduğunu düşünerek kendisiyle randevulaştık ve edebiyat üzerine sohbet ettik.

Merhaba, okulumuza yeniden hoş geldiniz! Edebiyata olan ilginiz ne zaman ve nasıl başladı?

Sanırım ortaokulda başladı. Harper Lee'nin “Bülbülü Öldürmek”ini okumuştum. O zaman kitaptan çok etkilendiğimi hatırlıyorum. Can Dündar'ın “Uzaklar” adında deneme yazılarının toplandığı bir kitabı vardı, deneme türüyle ilk o zaman tanışmıştım. Aynı zamanda Dido Sotiriyu'nun “Benden Selam Söyle Anadolu”ya adlı kitabını okumuştuk, onu hatırlıyorum. Bir de Özdemir Asaf. Bu dört edebiyatçı, edebiyatla ilk tanışıklığımı sağladı. Ondan sonra da lisede Divan Edebiyatına aşık oldum. Şiirleri, edebi sanatları çok sevdim. Daha sonrasında Tanzimat edebiyatına yöneldim. Tanzimat edebiyatı, geçiş dönemi, Divan Şiiri... Bu konularla ilgilenmeye başladım.

Hande Genç

 Hande Genç

Stanford Üniversitesi'nde "Karşılaştırmalı Edebiyat" alanında doktora çalışmanızı sürdürüyorsunuz. Akademik alan olarak edebiyat seçmeye nasıl karar verdiniz?

Aslında akademik olarak edebiyatla ilgilenmek okur olarak ilgilenmekten farklı biraz. Çünkü okur olarak edebiyatla ilgilendiğimizde, örneğin okumayı seven bir insansak, kitapla baş başa kalmak, uyumadan önce bir şiir kitabı okumak, ondan keyif almak gibi bir durum oluyor. Ama edebiyatta akademik hayata yöneldiğiniz zaman, kimi zaman iş cerrahiye de kayabiliyor. Şiiri parçalamak, metnin nasıl bir araya geldiğini düşünmekle vakit geçiyor. Böyle olduğu zaman da insan kendini kimi zaman edebiyatta yanlış bir şey yapıyor gibi hissediyor. Sanki edebiyata zarar veriyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz eleştirel gözle yaklaştığınızda. Fakat iki süreç de çok önemli ve iki süreci de bir arada götürebilmek çok önemli. Ben de şu anda buna çalışıyorum. Bir yandan edebiyatı zevk almak için okuyup, bir yandan da edebiyatın kurguladığı sosyal ve toplumsal ilişkileri incelemek istiyorum. Akademik olarak edebiyata geçişim de sanırım bunu fark etmemle oldu. Yani edebiyatın sadece insana keyif veren ve insanın dünyayı farklı bir şekilde görmesini sağlayan bir şey olmaktan çıkıp – bunun her zaman bir rolü olduğunu düşünsem de edebiyatın çok daha farklı toplumsal ilişkiler kurguladığını, okur olmanın, metnin, yazar olmanın çok daha farklı toplumsal ilişkileri bir araya getirdiğini ve ortaya çıkardığını fark ettiğim za-

man biraz daha akademik olarak yapmak istedim bunu. Yani, bir metinle nasıl ilişki kurarız, belli metinler neden belli zamanlarda yazılmaya başlanmıştır, mesela roman türü neden Tanzimat zamanında Türk edebiyatına giriş yapıyor veya o dönemde nasıl sorunlarla karşılaşılıyor; bütün bunlar aslında daha toplumsal sorular, daha sosyolojik soruları karşılıyor. Bunlarla ilgilenmeye başladım. O yüzden de akademik olarak devam etmek istedim.

Sizce dünyada Türk edebiyatına nasıl bakılıyor?

Geçmişte biraz çeviri dardı Türk edebiyatından, özellikle İngilizce'ye. Fakat bugün daha çok çeviri var. Türk edebiyatından çevrilmiş birçok roman var. Günümüz romancılarından da isimler var. Orhan Pamuk, Aslı Erdoğan, Latife Tekin, Hasan Ali Toptaş gibi isimlerin de romanları çevriliyor. Şu anda bir ilgi var. Aslında Türk edebiyatına ve Türk tarihine Batı'nın hep ilgisi olmuştur. Çünkü hep arada kalan bir kültür Türk kültürü. Bu durumun iki yüzü var. Birisi; Batı'ya yanaşan, Batılılaşma sürecinde bir ülkeyiz, Batı'ya benzemeye çalışmışız kimi noktalarda. Ama bunun bir diğer yüzü de Türkiye'yi egzotikleştirmek gibi bir durum. Sanki Türkiye Doğu'yla Batı arasında kalmış ve hem Ortadoğulu, hem Asyalı, hem Avrupalı, hem Akdenizli bir ülke olarak varolmuş. Sanki Türkiye veya Türkiyeli tek tiptir gibi bir algı da oluşuyor o zaman. Yani ilgi var ama her zaman masumane bir ilgi olmuyor maalesef akademik dünyada Türkiye'ye olan ilgi. Politik

sebepleri de olabiliyor, sosyal sebepleri de oluyor. Ama edebiyatımız çevriliyor İngilizce'ye, yani Türk edebiyatı yurt dışında da ilgi gören bir edebiyat.

Genellikle Tanzimat Dönemi çalışmalarınız bulunmakta. Bu dönemde edebiyat tarihimiz açısından bir kırılma noktası var diyebilir miyiz? Sizin bu dönemde özellikle ilginizi çeken unsurlar neler?

Türk edebiyatı için Tanzimat dönemi elbette ki bir kırılma noktası olabilir, hem şiir için aslında hem de roman türü için. Zaten roman türü ilk defa o zaman edebiyatımıza giriyor. Ama bu kırılmanın boyutları üstüne eleştirel düşünebilmek lazım. Çünkü bu güne kadar Tanzimat okullarda da, bizim müfredatımızda da hep "Batılılaşma süreci", "modernleşme süreci" olarak anlatıldı. Genellikle kültür ve değişim konusu karışık bir süreç olarak ele alınmadı, çok basit bir süreçmiş gibi anlatıldı. Yani "bu reformlar yapıldı" veya "bu türler edebiyatımıza girdi" ve "roman türü Türk edebiyatında oluştu" gibi bir algı oluştu. Ama aslında bu o kadar da kolay bir süreç değil. Yani Batılılaşma süreci veya modernleşme süreci bu kadar tek taraflı ilerleyen bir süreç değil. O gün yaşayan aydınların kitaplarına baktığımız zaman, örneğin Ahmet Mithat'ın kitapları veya Recaizade'nin yazdıklarına baktığımız zaman çok daha büyük bir kavram kargaşası görüyoruz. Kesinlikle bir kırılma noktası. Yönümüzün kararlı bir şekilde Batı'ya çevrildiği de bir dönem. Ama aynı zamanda Cumhuriyet döneminde yaşayacağımız birtakım sorunlar hakkında fikir veren de bir dönem.

Benim ilgimi çeken kısmı daha çok biçim üzerinden Tanzimat döneminde. Edebiyatta biçim yine toplumsal yankıları olan bir sorun. İlk kez belli biçimler giriyor dedik, şiir biçimleri de bu şekilde; ballad türü giriyor, sone türü giriyor. Divan edebiyatında var olan birçok farklı alışılmış tür var; gazel türü var, kaside türü var. Bunların yanı sıra farklı türlerde yazma pratiği oluşmaya başlıyor edebiyatımızda. Roman da bu şekilde tamamen farklı bir tür. Beni ilgilendiren sorular da daha çok bu yeni türlerle edebiyat yapılmaya başlandığı zaman ne tür sorunlarla karşılaşılmış, sonuçta düşünürseniz sone daha çok Avrupa dillerinde, romantik dillerde yazılan; İspanyolca, İtalyanca yazılan bir tür. Bu dillerde aruz ölçüsü yok. Ama bizim dilimize geçtiğinde, sone ilk yazılmaya başlandığı zaman aruz ölçüsüyle yazılma gibi bir durum vardı. Bu da tabii ki bir sürü sorun teşkil ediyordu. Bu konu beni çok ilgilendiriyor yani. Bir edebi biçim bir kültürden başka bir kültüre nasıl geçer ve geçtiği zaman ne tür sorunlar yaratır, bunu düşünüyorum. Edebiyatta biçim zaten kendi başına ilginç de bir konu. Çünkü bir şiire biçim vermek veya bir metne biçim vermek demek o metni belli bir kalıba sokmak da demek aynı zamanda. Yani belli şartlar ve kısıtlamalar altında metinde bir anlam yaratma gibi bir durum söz konusu. Bugün Türk şiirinde çok fazla biçim kaygısı görmüyoruz. Mesela bugün yayımlanan şiirleri açarsanız; biçimle yazılmış şiir, ölçüyle yazılmış şiir ya da uyakla yazılmış şiirlerle daha az karşılaşırınız. Diğer kültürlerde bu biraz farklı. Mesela, Batı kültüründe veya İngiliz şiirinde biçim hala şiir konusunda çok önemli. Hâlâ hece ölçüsüyle veya İngilizce'de ölçüyle yazılan şiirlerle karşılaşıyoruz. Türk şiirinde böyle bir şey yok. Bu da üstüne düşünülebilecek bir şey aslında, neden Türk şiirinde

biçim konusu giderek varlığını kaybetti? Bunun da düşünülmesi gerekli.

Tanzimat Dönemi dili günümüz dilinden daha süslü olarak nitelendirilebilir. Bu bağlamda çeviri sürecinde nasıl bir yöntem izliyorsunuz? Çeviri sürecinde zorluk yaşıyor musunuz?

Tanzimat tabii ki dil bağlamında zor bizim için. Çünkü Osmanlıca kullanılıyor, aynı zamanda Arapça ve Farsça kelimeler var. Yani bugünün okuyucusu için bir metni alıp okumak zor olduğu kadar aynı zamanda bugün yazılan metinlerden daha kolay okuması. Bir Ahmet Mithat romanı veya Recaizade'nin bir romanını okumak bugünkü romanları okumaktan daha kolay. Çünkü ilk roman yazarları oldukları için okuyucu kazanma gibi bir dertleri de var ve ilk kez Türk okuyucusuna bu türü sundukları için biraz daha espritüel, biraz daha okuyucunun elinden tutarak anlatan bir anlatıcıyla karşılaşıyoruz. Türkçe de gittikçe sadeleşiyor bu dönemde zaten. Halkın anlayabileceği bir dilde yazılıyor. Şiirden farkı biraz da o Tanzimat romanının. Okuyucuyu zorlayacak şekilde ağıdalı bir dili yok. Dolayısıyla çevirirken de anlama konusunda bir zorluk olmuyor.

Bir eser tam anlamıyla çevrilebilir mi? Şöyle söyleyeyim; çeviri yapan kişinin cesur olması gerekir. Metni aslında bir kenara bırakıp kendi yeniden o metni yaratabilmelidir. Çünkü metne çok sadık kalırsanız, o zaman başka bir dilde hayata geçemez o metin, yani kelimesi kelimesine çevirmek isterseniz bir metni diğer bir dilde hayata geçirmek imkansız olur. Dolayısıyla yeniden yaratmak ve anlamı yeniden bir araya getirmek farklı kelimelerle ve başka dilde, biraz cesaret ve risk almayı gerektiriyor. Ama şöyle bir sorun da var; tam anlamıyla çevirmek zaten hiçbir zaman mümkün değil. Çünkü biz okuyucular olarak da aslında bir çevirmeniz; yani bir metni ben okursam farklı anlardım, siz okursanız farklı anlarsınız. Dolayısıyla bana "nasıl çeviriyorsun, doğru çevirmek ne demek, nasıl olabilir?" diye sorduklarında, doğru çevirmek diye bir şey yok aslında diyorum. Nasıl ki doğru okuma diye bir şey yok, her okuyucunun metinden aldığı farklıdır; bir çevirmen için de o metin hakkında doğru çeviri nedir diye konuşmak da çok mümkün değil.

Biçim ve dil üzerine ne gibi çalışmalarınız mevcut?

Mesela gazel formu biçim olarak Amerikan şiirine yakın zamanda girmiş bir tür. Yetmişlerde ve seksenlerde de gazel yazıldığını gördük ama Amerikan şiirinde geçmiş on senede bir gazel yazma modası başladı. Ama haliyle Divan Edebiyatında, Arapça'da yazılan gazellerden çok daha farklı; bugünün konularını işleyen bir gazelden bahsediyoruz. Yine Tanzimat'ta olduğu gibi, burada da bir formun, bir biçimin başka bir kültüre geçmesini görüyoruz ve başka bir kültür tarafından kullanılmaya başlanmasını görüyoruz. Ben de bunu araştırıyorum. Yani bir gazel formu başka bir kültüre geçtiği zaman nasıl sorunlarla karşılaşıyor veya nasıl yenilikler getiriliyor o forma, o form yeniden nasıl yorumlanıyor, biraz bunun üzerinde düşünüyorum gazel konusunda. Aynı zamanda güzel sanatlar ve şiir arasındaki ilişkiyle de ilgileniyorum. Burada da biçim önemli bir rol oynuyor. Özellikle modernist resme baktığımız zaman, yani kübizm ve kübizmden

sonra gelen akımlara baktığınız zaman, daha geometrikleşen bir resim görüyorsunuz. Mesela bir Picasso resmine baktığınız zaman geometrik şekilleri ve şekillerin hatlarını çok kolay seçebilirsiniz. Ondan sonra, özellikle Maliyeviç gibi Rus ressamların yaptığı resimlerde de yine geometrik farkındalık çok büyük bir rol oynuyor. Edebiyatta da bunun benzeri olarak gramer ve dil bilgisi var. Nasıl ki bir Picasso resmine baktığınızda o resimdeki hem geometrinin farkında olursunuz, dil bilgisinde de, şiirde de gramerin böyle bir rol oynadığını düşünüyorum. Gramer de şiiri belli bir forma veya belli bir kısıtlamaya itebiliyor. Şairler bundan nasıl çıkıyorlar veya bununla nasıl savaşıyorlar, grameri nasıl bize farklı yorumlayıp farklı ilişkilere sokabiliyorlar, bunu inceleyorum biraz da.

Biz lise öğrencileri edebiyatla bu dönemlerde tanışıyoruz. Bizlere edebiyat hakkında önerileriniz neler olabilir?

Bence, maalesef Türk müfredatında okutulan eserler Üsküdar'da bu kadar değil, ama genelde belli tercihler oluyor. Örneğin hep erkek yazarların okutulduğunu görürsünüz. Lise müfredatına baktığınız zaman sanki Türk edebiyatı hep erkek yazarlardan ibaretmiş gibi bir algı alabilirsiniz. Aynı şekilde bu durum, azınlıklar için de geçerli. Örneğin Tanzimat'ta azınlıkların da yazdığı birçok roman var. Ama bunları çok duymayız veya okumayız.

Bence temel müfredatın dışına çıkıp edebiyatın farklı alanlarını keşfetmek çok önemli okuyucu için, öğrenciler için. Okulda öğretilenle tatmin olmayıp her zaman başka metinler de arayıp her zaman okulda öğrendiğinizi farklı yorumlayan metinlere uzanmanın çok önemli olduğunu düşünüyorum. Farklı bir dünya

perspektifi edinmek için de çok farklı kesimlerden, çok farklı geçmişlere sahip insanların kitaplarını okumak çok önemli. Kimi zaman buna dikkat etmenin gerekli olduğunu düşünüyorum. Mesela erkek yazarlar gibi kadın yazarlara da, azınlık yazarlarına da önem verilmesiyle edebiyatın toplumsal boyutunu daha iyi görmek mümkün. Bu noktada edebiyatın sadece haz veren bir şey olmaktan çıkıp biraz daha sosyal konuları irdeleyen bir konumda olduğunun farkındalığı kazanılabilir diye düşünüyorum.

Lisedeyken Serçe'de hiç yazınız oldu mu?

Oldu. Hazırlık senemde sürekli Türkçe ofisinin kapısını çalıyordum. "Okulda bir dergi varmış Serçe diye, ben de yazmak istiyorum" diye. Sonrasında da zaten Serçe kulübüne girdim, Serçe'de yazılarım yayınlandı.

O dönemlerdeki Serçe kulübü nasıldı? Ne gibi çalışmalar yapıyordunuz?

O dönemde biz Serçe'de bir araya gelirdik. Öğretmenler çok karışmazdı nasıl yönetildiğine, kulüp başkanları olurdu zaten. Herkese, "Aklınızda bir fikir var mı bu sayı için, ne yapmak istersiniz?" diye sorarlardı. Genelde herkeste ya bir röportaj – bir hocayla ya da gelen bir ziyaretçiyle - ilgili bir fikir vardı, ya da bir kitap hakkında yazı fikri olurdu. Kitap eleştirisi çok yoktu, genelde hep röportaj ve okulla ilgili haberler üzerinden gidiyordu o dönemde. O dönemde kitap eleştirisi gibi eleştiri yazılarının olmasını da isterdim.

Paylaşmalarınız için çok teşekkürler!

Merve Öndoğan UAA'22

2018'de Mutlaka Okumanız Gereken Kitaplar

Aura, bu yıl okuyacağınız en sürükleyici kitap olabilir. Kitap, çocuklarını ve eşlerini kaybetmiş iki yetişkinin kayıplarından yıllar sonra birbirlerine aşık olup evlat edinmek istemeleriyle başlıyor. Daha sonra onlara gönüllü olarak çocuğunu verecek olan Lily'le tanışıyorlar. Fakat kısa bir süre sonra ana karakter Gage, Lily'nin karanlık yüzüyle tanışıyor. Bunu eşine açıklamaya çalışsa da Lily, eşi Anna'nın aklını çeldiği için Gage'le Anna'nın araları bozuluyor. Lily'nin, hayatlarını cehenneme çevireceğini fark eden Gage ya aklını kaybedecektir ya da oyunun kurallarını kendisi belirleyecektir. Her ne olursa olsun, bu kitabın gidişatını ve sonunu asla tahmin edemeyeceksiniz. Sonuna geldiğinizde ise kitabı tekrar okumak isteyeceksiniz çünkü tüm kitap boyunca bir yalana inanmış olacaksınız.

İnsanlara yoğun duygular yaşatmasıyla bilinen Stefan Zweig, bu sefer yazdığı hikayeyi size endişeyi tattırıyor. Kitapta, rahat ve monoton bir hayat süren bir kadının evliliğinden sıkılıp kocasını bir piyanistle aldatması anlatılıyor. Ancak bir şantajcının bu ilişkiden haberi oluyor. Bu sırrı saklamak için para istiyor. Irene'in korkusu ve endişesi her geçen gün artıyor çünkü bu şantajcı hayatını mahvedebilecek güce sahip. Kitabın sonu ise hiç beklenmeyen bir şekilde bitiyor. Ayrıca kitap 70 sayfa, yani hiç sıkılmadan tek bir oturuşta bitirebilirsiniz.

Doğu Ekspresinde Cinayet, sonunu asla tahmin edemeyeceğiniz bir roman. Ayrıca geçtiğimiz haftalarda filmi de vizyona girdi. Kitap, kardan dolayı olduğu yere saplanan bir trende işlenen bir cinayeti anlatıyor. Tesadüfen, bu trende dünyanın en iyi dedektifi Poirot da bulunuyor. Trende bir katilin bulunmasının yolculara saldırdığı korku bir yana, Poirot tren şirketinin sahibi olan arkadaşının adının lekelenmesini önlemek için polisler gelmeden cinayeti çözmek istiyor. Poirot tüm yolcuları sorguya çekiyor ama ifadelerinde bir terslik göremiyor. Sonu epey ilgi çekici olan kitapta Poirot'un olayı nasıl çözdüğünü okumak oldukça keyif verici olacaktır.

İyi Okumalar...

Gramofon Baba: Mehmet Öztekin

Serin bir sonbahar günü Kapalıçarşı'nın tarihi havasını solumak için yola koyuldum. Seyyar satıcıların sesleri ve nargile dükkanları arasından Kapalıçarşı'nın Beyazıt Kapısı'na ulaştım. Çarşıya adım atar atmaz adeta zaman tüneline geçip başka bir dünyaya adım attım. Fatih Sultan Mehmet'in Kapalıçarşı'nın inşaatına başladığı 1461 yılı, Kapalıçarşı'nın kuruluş yılı olarak kabul görmüş. Asıl büyük çarşı ise Kanuni Sultan Süleyman tarafından ahşap olarak inşa ettirilmiş. Evliya Çelebi burayı muazzam güçlü bir kale gibi tanımlamış. Kapalıçarşı, İmparatorluğun ekonomisinin canlı kalmasını sağlayan dev bir mekanizma olarak kurulmuş ve günümüze kadar gelmiştir. Bu uzun süre içinde birçok önemli sorunla karşılaşmış, depremler yaşamış, yanmış, yıkılmış, ama her seferinde hızla onarılarak yeniden geliştirilmiştir. Eski dünyanın bu en gizemli ve görkemli yapısının sokaklarında yürürken türlü baharat kokularını içime çektim, sanki bir masal diyarında gibiydim... Halıcular, kuyumcular, aktarlar, bakırcılar... Her sokak ayrı bir kompozisyonu.

Bu masal diyarının sokaklarında hesapsızca dolaşırken, küçük, dar, loş bir sokak dikkatimi çekti. Eski vitrinleri görünce ilk olarak antikacıların bulunduğu bir sokağa geldiğimi düşündüm. O sokakta sanki zaman durmuştu; loş vitrinleri, camlı demir kapıla-

rıyla dükkanlarda sanki günümüzden eser yoktu. Derinden gelen müzik sesine doğru yöneldiğimde eski bir gramofon tamir dükkanıyla karşılaştım. İlk kez bu kadar çok ve renkli gramofonu aynı yerde gördüm. Vitrini incelerken içerde bembeyaz saçları ve sakalıyla yorgun çehresiyle oturan yaşlı adam, bir yandan sigarasını içerken derin düşüncelere dalmış gibiydi. Adam o kadar ciddi ve düşünceliydi ki, kapı açık olmasına rağmen içeri girmeye tereddüt ettim ve kapıyı çalma ihtiyacı duydum. Usulca başıyla işaret ederek "Evet, girebilirsin" demek istedi. Dükkana adım attığımda onlarca renkli gramofon ve birçok farklı taş plakla karşılaştım. Duvarlardaki çerçevelerin içerisinde bulunan türlü fotoğraf kareleri ve gazetelerden alınmış köşe yazıları dikkatimi çekti; ünlü bir kişiydi ve tanınıyordu... Ben de heyecanla tüm cesaretimi topladım ve onu biraz tanımak için birkaç soru sormak istediğimi söyledim.

Merhaba efendim, ne güzel bir dükkan burası, ben size birkaç soru sorabilir miyim?

Tabii sorabilirsin, ama çok fazla da olmasın. Bana sorular sormaya gelir öğrenciler ama perşembe günleri sadece...

Anlıyorum, sizi rahatsız etmeden üç dört sorum olsa o zaman?

Tamam ama üç tane olsun.

 Begüm Naz Berk

Ne zamandır bu işi yapıyorsunuz?

Çocukluğumdan beri, kendimi bildim bileli gramofon ustasıyım, altmış yıldan fazla. Gramofonların arasında büyüdüm...

İşinizi seviyor musunuz?

Sence? Tabii ki, işime aşığım; Benim işim çok özel bir iş, gramofon ustasıyım, çok şanslıyım! Herkese nasip olmayan bir şans bana nasip oldu. Hayatta herkese istediği sevdiği işi yapmak kismet olmaz, bana oldu. Kimsenin ne okulunu seçme şansı var, ne işini seçme şansı var ne de eşini seçme şansı var. Ben işimi de iyi seçtim, eşimi de iyi seçtim...

Çok güzel, şanslısınız gerçekten! Peki bu işle uğraşmaya nasıl başladınız? Aileden mi geldi?

Evet, baba mesleği bu... Bizim çocukluğumuz çırak-usta ilişkileriydi, okul yoktu ki...Yaz tatillerinde çocuklar bir ustanın yanına verilir, böylece bir yandan meslek edinmesi sağlanırdı. Okul hayatında başarılı olmazsa da bir meslek öğrenmiş olurdu. Ben de babamın yanında çırak olarak başladım, gramofonlara hiç dokunmadan, sadece takımları parçaları toplayıp yardım ederdim. Gramofon çok kıymetliydi o zamanlar...

Bir soru daha sorsam?

Üç tane diye anlaştık...

Peki çok teşekkürler efendim, sağ olun. Fotoğraf çekebilirim değil mi?

Elbette, sen de sağol.

Dükkanın yüksek raflarında duran gramofonlar ne kadar da güzeldi! Birkaç fotoğraf çektim ve Gramofon Baba'yı anılarımla, düşüncelere dalmış sandalyesinde dinlenir bırakarak çıktım.

O gün hayatımdaki en ilginç gün oldu diyebilirim. Kapalı Çarşı'nın gizemli ara sokaklarında gezerken karşıma çıkan Gramofon Baba, Mehmet Öztekin'i tanıdım; hayatını mesleğine adanmış, adeta bu müzik aletiyle bir ömür geçirmiş, Bu dükkan ve mesleği onunla özdeşleşmiş, kimliği olmuş.

Eminim yıllarca müziksever insanlara, İstanbul'un zengin ailelerine gramofon satarken ve gramofonları tamir ederken çok mutluydu. Bugün biraz aksi ve asık yüzlü olmasını çok iyi anladım; değişen toplum, müzik zevki ve değer yargılarıyla beraber bu güzel müzik aletinin de unutulmaya başlaması onu hüzünlendiriyordu...

Merve Öndoğan UAA'22

2018'de Mutlaka İzlemiş Olmanız Gereken 2017 Filmleri

G

erçek hikayeden esinlenilerek yapılan "Dangal" filminin afişini gördüğümde ilgi mi pek çekmemişti ama fragmanını çok beğenmiştim. Filmden çıkınca o yıl izlediğim en güzel film olduğuna karar verdim. Filmin konusu, güreşte şampiyonluk hayallerinden vazgeçmiş bir babanın, bir oğlu olunca onun dünya şampiyonu olmasını sağlamaya çalışacağı hayalleri üzerine kuruludur. Ama dört çocuğu da kız olmuştur. Bir gün iki kızını 2 erkeği dövünce babası onlarda güreşçi ışığını görür.

Böylece kızların eğitimine başlar. Filmin kalanı çok akıcı ve sürükleyici bir şekilde ilerliyor ve kızların çevrenin tepkileriyle birlikte babalarının hayallerini gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğini anlatıyor. Filmin oyunculuklarından müzik ve koreografisine kadar her şey çok başarılı. Bu filmi izledikten sonra asla pişman olmayacaksınız.

Tahminimce bu filmi duymayan yoktur. Film gerçek bir hikayeye dayanıyor. 1950 yılında Kore Savaşında görevli olan bir askerin, terk edilmiş ve yıkılmış bir köydeki kızla arasındaki bağı anlatıyor. Bu kızın ismini Ayla koyuyorlar ve zaman içinde aralarında baba-kız ilişkisi gelişiyor. Bir yandan da savaş devam ediyor. Savaşta askerimiz Süleyman'ın görevi bittiğinde Türkiye'ye geri dönmesi isteniyor ancak Süleyman, Ayla'yı Kore'de bırakmamakta direniyor. Bu ikilinin arasında gelişen bağı izlerken kimi zaman gülüp çoğu zaman göz yaşlarınızı tutamayacaksınız. Başrol oyunculukları çok başarılı ve bu yılın mutlaka izlenmesi gereken filmlerinden biri.

Bu sürükleyici film de diğerleri gibi gerçek bir hikayeyi konu almaktadır. Film 2013'te Boston'da yaşanan terör olayını anlatıyor. Boston Polisi'nde görevli çavuş Tommy Saunders için 15 Nisan 2013 günü önemli bir gündür. Boston Maratonu'nda sporcuları ve seyircileri koruma görevini üstlenen polislerden bir tanesidir. Yarış herkes için güzel bir atmosferde devam ederken hiç beklenmedik bir patlama meydana gelir. Hemen sonrasında tüm ekipler, Edward F. Davis önderliğinde düzenlenen operasyonlarla şüphelilerin peşine düşecektir. Daha sonra kimlikleri belirlenen 2 kardeş, Boston'un her yerinde didik didik aranacaktır. Bir yandan teröristlerin kaçışını izlerken onları arayan polislerin bir sonraki saldırıyı önlemek için birlik olmasına tanık olacaksınız.

Kendinizi sorgulamanıza sebep olacak bu film, yüzünde deformasyonla doğan Auggie'nin başından geçenleri anlatıyor. Auggie dış görünüşü yüzünden zorbalığa uğruyor, gerçek sandığı arkadaşlarını kaybediyor. Ayrıca hikaye sırf ana karakterin gözünden değil, yan karakterlerin gözünden de anlatılıyor. Böylece olanlara daha tarafsız olarak bakıyorsunuz. Olaylar, Auggie'nin bir gün ev eğitimine son verip okula gitmesiyle ve orada gerçek dünya ile tanışmasıyla başlıyor. Diğer çocuklara kendisinin de sıradan olduğunu kanıtlamaya çalışıyor ama kendisinin bir mucize olduğunun henüz farkında değil. Film o kadar sürükleyici ki hiç sıkılmayacaksınız. 2017'nin kalbinize dokunacak ve sizi değiştirecek bir başka filmi.

İyi seyirler...

şür

poetry

 Melis May Sarfati

serçe 2018 / 01

67

Mehmet Can Dönmez UAA'20

Begüm Atasoy

Çoban

“Gördünüz mü?”

“Onun” ateşiyle bulur çoban yolunu.
Sürü arşa vardığında, gün doğar,
Gece, un ufak olur.
Tan yerinde öylece durur guguklu saat,
Susar.
Zemberek kuşu uçmaz,
Cellat nefes verir,
Yağmur düşmez,
Akıl kaynamaz,
Hiçbir çeşmeden su akmaz.
O vakit, çoban arşa uzanır,
Göğü yırtıp açar,
İçi boştur,
Ötesi yoktur.
Kaşları çatık,
Ne sürüsünü bulur çobanı,
Ne Kuzey Yıldızını,
Elinde bir tek sahte soluk mavi,
Geride bir tek “onun” külleri,
Guguklu saat tıngırdar.

Çizim: Dilara Nur Şahin

Selin Yücebyyk UAA'20

Kırmızı Balon

Tüm Dünya dursun
Hem de durmasın
Hayat dursun
Ama tamamen değil.

İnsan kimliği taşıyan her şey
Dursun, sussun
Ki huzura dair her şey, duyulsun
Öz bir şans bulsun ve
artık şu içi insan dolu Dünya doysun.

Bir kere de
olsun bir serap
olsa da

Yeryüzü durmuş gibi
Kimim neyim
Sormadan her şeyi Unutmak
kendimi de Unutmak

Anda bulmak cevapları
ve sadece gün batımı ve doğumuna şahit olmak
Yaşamak istiyorum.
Yaşamak

Sesil Seheryıldızı

sonuna kadar,
tüm hücrelerimle nefes almak ve vermek
Derin derin
Buz gibi rüzgarı içime doldurmak
ve gözlerimin kapanmasına izin vermek
yüzümü Güneş'e dönüp ısıtmak;
sadece
o sessiz ve derin anı
tüm benliğimle hissetmek
Yaşamak
istiyorum.

fakat üstüme damgalanan kimliğimi
ben olduğumu
Unutmak,
bir an olsun dünyayı durdurmak,
sadece nefesimi
küçücük, kanıksanan hücrelerimin içlerinin
buz gibi bir havayla dolduğu
bir kırmızı balon misali genişlediğini;
göz kamaştıran kıpkırmızı parlaltısıyla
en içtekini ısıtmasını

Şu anda
ben olmayan ben hayali kuruyorum
gözlerim kapalı koca alev topuna bakarken.

Defne Demirdeşen UAA'20

O Bir Gülümseme

Melis May Sarfati

bir gülümsemenin anlamı nedir
mutluluk mu
sevgi mi
merhamet mi
aslında o gülümsemenin arkasında neler vardır
aklındaki bütün gerçekler mi
kandırmak arzusu mu
her kurnazın bir gülümsemesi vardır
hiçbir zaman unutamadığımız
o gülümseme bazen hayatımızda gördüğümüz
en içten
en samimi
en güzel gülümseme gibi gelir
ama hayır
hiçbir gülümseme bu kadar saf ve samimi olamaz
biz insanlar bile samimi değilken
gülümsememiz nasıl olabilir ki?
aslında o gülümseme bizim en korunaklı maskemizdir
çıkarılması en zor olan
o sinsilik tutkısıyla yapışmış
ta ki o bir kişi gelene kadar
o bir kişi gelir ki
kırılmaz sandığın o maskeyi yanağına bir öpücük kondurmak kadar basit bir şekilde
kırır
en yumuşak en narin şekilde
bu sebepten söylenmez mi?
o bir
tek bir kişiyi bulun
çünkü o gelene kadar bir maskenin altında hapsolmuştur
esareti bitmeyen.

Eylül Naz Baklacı UAA'19

Üçleme

Yaprak Hışirtısı

Güneş batıyor,
Denizlerin içinde.
Sen bir yaprak hışirtısısın,
Bu derin sessizlikte.

Bazıları vardır,
Yaprakları koparır,
Hışirdamasınlar diye.

Kaçamazsın
Karanlık gelirken.
Koparıp giderler seni.
Kimsenin ruhu duymaz.

Yine de bu sokaklar,
Hepsi aydınlık
Sen beni görürken,
Ben seni görürken.

Gökyüzü kızardı.
Denizler sustu.
Yaprak hışirtısı
Ben sana gelirken.

Defne Yücebaş

Dila Koçan

Fısıltılar

Bir bedendi,
Bir huydu,
Bir alışkanlık,
Bir derin kuyuydu.

Bana geldi saçları darmadağındı.
Bana geldi elbisesi çiçekliydi,
İçeri geçerken çiçekler soldu.

Ne oldu, ne bitti?
Gördüğü, işittiği neydi?
Gözleriyle konuşur,
Fark edince kapardı.

Sokaklar fısıltılarla dolar,
Dolar dolar taşardı.
Ben duyardım,
O duyardı
Ama kulaklarını kapardı.

Bir bardak su içer,
Hep aynı yere bırakırdı.
Hep iki damla kalırdı.
Gözleri yaşlarla dolar,
Dolar dolar taşardı.

Geceleri ceset gibi uyurdu.
Nefesini hissetmeye çalışırdım.
İçimi ateş gibi kavururdu
Sokaktaki sessiz fısıltılar.

Melis May Sarfati

Şir

Ne kolay ne kolay!
Türkü gibi söyleniyor geceler.
Bir çırpıda dolanıyor akla,
Ağızda yuvarlanıyor heceler.

Pandora bir yerlerde konuşuyor.
Peki bu kimin kıkıltısı duyulan?
Gündüz düşü gibi söylenenler..
Bu okunan dua benim değil,
Bu şarkıyı ben yazmadım,
Vallahi ne olduysa,
Hiçbirini ben yapmadım.

Merve Öndoğan UAA'22

“She”

She was born
Joyful people surrounded her
She grew up alone in her room
She was never bored with herself
She created a world in her room
She realized she loved creating
Her cousin told her that
Only God could create
She had a wonderful childhood
But who stays the same?
She remained who she was for some time
But poisonous people started to surround her
She was too confident
I'll never lose who I am, she said
Thinking that nothing is wrong with a little poison
She was singing in that poison
Every time she opened her mouth
She swallowed some more poison
I'll end up being the same me, she said
She was afraid inside,
Of losing what she was
But she was sure at the same time.
She wrote down some goals
She wanted to accomplish them
She did not know she was blinded
Her first goal should have been
To clear her sight.
Some day she did
She was cleaned.
She looked back
And saw how impossible it would be to
Accomplish those goals with a blindfold on
She was cleared from the poison
But she admitted that she missed it sometimes.
Some days secretly she asked for the poison,
She was not enjoying it
She was just wasting time and waiting for her old self

Hande Genç

To give the keys of her world back
Which she had created years ago.
And someday, her old self gave it.
It was very painful being in that position
She had thought earlier that she would never get out of that
world
But when she thought that,
She had never experienced it
Now she knew
She was growing up again
Sometimes she had to deal with the pain of
Wanting some poison when staying in her world
She would refuse the desire
But she still was afraid
Of growing up
Of never playing games
Everyone told her playing games were childish
When was the last time we competed in a friendly way,
And talked about non-serious and funny stuff?
She asked
It was when we played games, she answered.
She grew older playing
She tried to choose the people who played
Played with poison or creativity
She enjoyed it.
Sometimes she had a hard time,
Trying to find someone understood her.
She died.
She died being proud.
She died being aware.
She did her best
She was loved for sure
But she was never really understood.

Hande Atuş UAA'20

Dila Koçan

A Sprinkle of Fairy Dust

What do you see
When you look up high
To the mesmerizing, bright, blue sky?
Maybe some birds and clouds
And the glorious sun.
But when I raise my head up high,
I see lots of fairy dust
And here's why.
When I look up high
To the bright blue sky
I see birds of all kinds
With different shapes and colors.
They are flapping their wings and flying ahead
As if they are chasing the tomorrows,
Pursuing the horizon and racing the clouds.
How do they fly
And try to find the end of the endless sky?
You might be asking
And I say it is nothing but a sprinkle of fairy dust
Because fairy dust is freedom.
It's running so fast yet not knowing where to go.
It's cutting through the wind, chasing the sun
And watching the rivers gently flow.
That's how birds fly.
They sprinkle some fairy dust on each wing
And wave us goodbye.
When I look up high
To the bright blue sky
I don't see the clouds and the sun,
No matter how hard I try.

I see an egg yolk and piles of flour
Or a daisy with white petals,
And the yellow eye of the flower.
It's because I sprinkled some fairy dust on my eyes
It doesn't restrict my vision or make me dizzy.
It helps me see the extraordinary.
With some plain, dull eyes
Who ever saw fairy dust, who even tries?
It takes much more than the eyes to see fairy dust,
It also requires a bit of trust.
Because fairy dust is imaginary,
It's a sprinkle of magic, a dream, a fantasy.
I can't just look at the sky
And why would I?
When I can hug the clouds and wave at the sun.
When I can have a touch of fairy dust
And a little bit of fun.
I've always believed in fairy dust
For it is nothing like I've ever seen before.
It's freedom, it's magic,
It's something to adore.
Too bad I haven't seen fairy dust lately.
It started to fade and became hazy.
Greed, arrogance and selfishness
Created a wall
That is so tall and blinding us all.
They replaced smiles with frowns
And hearts with stones.
I can't see fairy dust anymore
But heartbreak and misery galore.

Hande Atuş UAA'20

I Am A Colored Pencil

I am a colored pencil,
One of many colors in this whole wide world.
All of them unique, all of them different.
But never underestimate me,
For I shall be
The creator of masterpieces.
For I will be an inventor,
Making life-changing sketches.
All adding up to be
Remarkable inventions.
Wait and you'll see.
I am the last stop
Of your creative journey,
The journey of your imagination.
I am the last step
To make your fantasies into a reality,
A creation.
All this hard work
Can sometimes stop me from trying,
Rounding my tip and making it small.
But I should never give up
For there is always a sharpener,
To sharpen my tip and make me stand tall.

Dila Koçan

Merve Öndoğan UAA'22

If You Ever...

If you were ever shaped by society's hands,
Sometimes you feel like a waveless ocean
Maybe like a heartless body
Like a cloudless sky
If you ever stressed out about what people wanted you to be,
You felt like dying because of thirstiness in the middle of an ocean
You felt like a soundless rhythm
You felt like a hunter being hunted
If you ever feared getting humiliated,
It felt like drowning in a desert
It felt like melting in winter
It felt like digging your own grave
If you ever had the courage to tell them what they deserved to hear,
You asked yourself why you did it,
You found yourself replying to it,
You might be the pawn in the chess
But who can stop you from reaching the opposite shore
And being the vizier.

Fatma Nur Balci

Hande Atuğ UAA'20

My Choice

Throughout my life,
I've heard many things.
I've heard screams and sounds and noises,
judgements from people with stuck-up poises,
and things that I didn't want to hear.
Things that were mean and cold.
Things, that I didn't want to be told.

People were talking
and I've heard them.
I've heard them mumbling and numbling,
their mouths moving
up and down,
regardless if you'll smile or frown,
not noticing how much words can affect you.

Was is Math or English?
I don't even know
but I remember one of my teachers saying,
"You know, life is not a Disney movie."

Life is not a Disney movie, huh?
Sir or Madame, do I look dumb to you?
Do you think I believe in those
shining, shimmering, splendid fantasies?
No!

I know I'm not going to be Cinderella
with these size ten feet,
or wait, wait, wait for the prince charming that I'll meet.
Do you think I believe in magical lamps that you can rub,
Or in a magic wand that can make you happy,
without drinking in a pub.

I know!
I know what is reality,
And what is fantasy.
So don't you dare try to remind me
that life is not a Disney movie.
I know!
But I choose to believe in them,
I choose to live by them,
I choose to believe in miracles.
If I want to believe in a fantasy,
then let that be,
my choice.

Melis May Sarfati

Eran Kan UAA'19

Okay

Okay okay okay okay okay
I didn't do this. I couldn't have.
I am not like this. But I am here.
Why am I here?
I should have. I am not supposed to be here. Or am I?
No.
But even so, it shouldn't have been like this. This isn't right.
Okay okay okay okay
Nothing happened. I saw everything. No, I didn't. I didn't feel anything.
I can't. I wasn't here.
No, yes I was. I have been here all along. I wasn't elsewhere.
Where was I?
I remember. I know,
Nothing.
Okay okay
I wasn't here. I didn't see anything. I didn't feel anything. I know nothing. But,
Should I?
Maybe I should have. I could have. Jeff was a friend. No, he was.
He wasn't. He was my best friend. Maybe I should have treated my best friend better.
I did my best. He didn't let me.
Okay okay okay okay okay
I helped him. He is better. I am free. He is like,
Me. What am I. Did he like me? Why should he? Yes, he hates me. Maybe. Who knows?
Do I?
I don't. I wasn't here. Jeff was. He still is, next to me. He is here.
I am not. He wasn't supposed to be here. Why did I call him?
No, I didn't. I didn't have a motive, a reason. I am purposeless.
He is porous.
Okay okay okay okay
I have nothing. My hands are empty. They weren't. They were

Melis May Sarfati

supposed to.
What was supposed to happen?
I wasn't supposed to happen.
Jeff wasn't supposed to be here.
I called him. Or I think I did.
No. Nothing. I did nothing. Jeff was my oldest friend. He is my oldest friend. I remember playing Nintendo games with him. Super Mario. Those were nice days, I recall. Ever-present in my life, Jeff was next to me. First person I told about my first kiss. Not a kiss. A baby kiss maybe. Never mind. He made me angry. He didn't deserve to be happy. But maybe he is. He shouldn't be. Maybe I can change that. Jeff can't. He can't listen to me. He never did.
I am not sure.
What am I sure of?
About Jeff. Not myself.
Why am I thinking about this?
I certainly should have,
Before. Not now.
Maybe it is not too late. No, it is. No one can change this.
God can. I wish God was real.

I would pray,
Possibly. Maybe I should pray to God. Which one?
I can't decide. Jeff would. I know he would. He would. Watching him pray would make me laugh. I used to laugh. I am laughing right now. That was funny. Jeff was funny. Him dating two girls at the same time wasn't. He did really break their hearts. Why did he?
Maybe he had a reason. Maybe her fiancée was boring. People told me that she was.
People told me that I was. People still do. Maybe they won't. Have I changed?
I have.
No, everything has changed.
I have changed everything,
Because of Jeff.
He had to do what he did. He had to go to that bar that night. He had to find that cute yet mature girl. Was she like that? Jeff didn't have the time to explain. Will he have time to?
Maybe.
In the future maybe he will.
No, he won't. I don't understand why.

Why can't Jeff understand?
Okay okay okay okay okay
I understand it now.
Jeff betrayed me. He betrayed everyone.
Not himself.
But his fiancée. She wasn't going to be glad. No, she wouldn't. I couldn't let that happen.
Not to my sister.
But why?
Why did I do this?
Maybe there is a universe where I didn't do anything. Maybe I married Jeff in that universe. That would be funny. Jeff wasn't funny. He was acting funny. He was acting funny next to me. It was for me.
Yes.
I get it.
Everything was for me.
He was using me. Jeff was using me.
For my sister.
Yes, yes he was.
Now it all makes sense. Everything does.
But one thing still doesn't.
Why?
Why did this happen?
How did this happen?
Someone did something.
The thing I did.
No, the thing someone did.
Yes, someone.
Maybe Jeff did it.
Yes, I did it.
No, I did it.
Okay
"I did it."
I put the knife down, heard the sirens and waited for them to come.

Cansu Tamer UAA'21

The Color

Did it ever happen before?
Standing at the stairs, alone,
you look at the school garden.

You see a river of colors,
streaming and streaming.

They are all your friends,
and they all have their own color.
Some are faint, some are vivid.

But

do you?

You look at your hands.
They are delicate, little, cold,
And gray.

Now, take a pencil friend,
and do something.

Create something.

Whatever it is,
How good it is,
don't care about that.

Just

do it with your feelings,
thoughts,
and beliefs.

You will realize
a faded tint

is blooming from your fingers.

Time after time,

surely,

your color will get clearer
and they will see it too.

